

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Septembrie 2007

Cât de mult ne iubește
DUHUL SFÂNT?

SĂPTĂMÂNA SĂNĂTĂȚII –
ocazia ta de a fi misionar!

SUMAR

Editorial

3 Ocazii pierdute

Gabriel Dincă

Devoțional

4 Cât de mult ne iubește Duhul Sfânt?

Paul Pauliuc

Misiune

7 Acum și aici

Lucian Floricel

Experiență

10 Degeaba știi să citești, dacă nu ai citit niciodată Biblia!

Beatrice Lospa

Din viața bisericii

12 Săptămâna sănătății – ocazia ta de a fi misionar!

Teodora Goran

Spiritual

14 „Voi face ca mai înainte...!”

Viorel Răducanu

Reportaj

18 Diaspora românească pe meleagurile elene

Livia Baci

De la colportori...

20 Misiune pe litoral

Casandra Olteanu și Viorel Olteanu

Experiență

24 Visul a devenit realitate

Gerlinde Alsher

Sănătate

26 Prevenirea îmbătănirii

dr. Emil Rădulescu

Știri

28

Pagina copiilor

30 Povestea gardului

Ellen White

De la inimă la inimă

31 Hotărâți, spre Canaan!

Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXIV, SEPTEMBRIE 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Corectură: Florica Gheciulescu

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

OCAZII PIERDUTE

GABRIEL DINCĂ

O veche legendă spune că Satana i-a convocat pe toți îngerii căzuți ca să găsească cea mai bună soluție pentru a câștiga întreaga lume de partea sa. Unul dintre demoni a zis:

– Trimite-mă pe mine și eu le voi spune că nu există Dumnezeu.

Satana i-a răspuns:

– Niciodată nu te vor crede. Mulți dintre ei știu că există Dumnezeu.

Altul a zis:

– Trimite-mă pe mine, și eu le voi spune că nu există viață dincolo de mormânt și nici Împărăția cerurilor.

Satana a dat din cap:

– Niciodată să nu faci lucrul acesta. Ei știu că există viața după moarte și există și Împărăția cerurilor.

Al treilea a zis:

– Trimite-mă pe mine, și eu le voi spune că există Dumnezeu, există o înviere a celor drepi și Împărăția cerurilor, dar să nu se grăbească să se decidă în privința acesta, pentru că deocamdată au alte probleme de rezolvat și, mai târziu, va veni timpul și pentru acestea.

– Aha, zise Satana cu satisfacție, acesta este cel mai bun plan!

Și demonul a fost trimis în lume ca să împrăști minciuna lui.

Când voi mai avea prilej

Deși nu există nicio dovadă pentru această legendă, totuși Biblia relatează multe întâmplări în care oamenii au amânat decizii importante cu privire la mântuirea lor. Întâlnirea lui Pilat cu Isus ne amintește de marea posibilitate pe care a avut-o guvernatorul roman de a primi adevărul mântuitor. Ce ocazie și ce pierdere! Regele Irod, de asemenea, a avut privilegiul de a-l vedea pe Isus. El a avut șansa ca viața lui să fie schimbată pentru veșnicie, dar a pierdut această ocazie. Cartea *Faptele Apostolilor* ne relatează o altă ocazie pierdută: „Dar, pe când vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix, îngrozit, a zis: „De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema.” (Fapte 24,25)

Fiecare dintre noi ar trebui să ne gândim mult la modul în care folosim ocaziile și împrejurările oferite de Dumnezeu pentru a vorbi semenilor noștri despre

mântuirea lor. Unele dintre acestea sunt unice. Desigur scuza lui Felix, „când voi mai avea prilej”, când voi avea timp pare adesea pentru mulți o justificare îndreptățită. Așa este, suntem foarte ocupați, avem multe activități pe care le îngrădăm în fiecare zi, în viața noastră. Știm că trebuie să ne facem timp și pentru a vorbi semenilor noștri despre mântuire și despre viața veșnică, și ne vom face timp, dar... când vom „avea prilejul”. Oricum, nu spunem niciodată nu, dar considerăm că nu-i momentul cel mai potrivit acum.

Orice ocazie folosită

Cu toate că aceste persoane au pierdut ocaziile unice ale vieților lor, nu tot așa s-a întâmplat cu apostolul Pavel. El a folosit orice împrejurare de a vorbi oamenilor despre harul mântuitor și despre viața veșnică. Deși putea să aducă o mulțime de scuze pentru a evita o astfel de discuție cu guvernatorul roman, apostolul nu a făcut așa. El se gândea mai mult la salvarea lui Felix decât la eliberarea lui din temniță. Apostolul Pavel știa cine era Felix și riscul pe care și-l asuma vorbindu-i despre neprihănire, înfrânare și judecata de apoi tocmai aceleia care putea să-l elibereze sau să-l condamne la moarte. Dar el nu a scăpat acea ocazie.

Felul de a fi al apostolului Pavel ne ajută să înțelegem încă o dată marea responsabilitate pe care o avem cu privire la folosirea ocaziilor zilnice de a vorbi celor din jurul nostru despre mântuire. În fiecare zi, Dumnezeu ne oferă posibilități noi de a vorbi despre mântuire celor pe care îi întâlnim la serviciu, pe stradă, în călătorie, în sălile de așteptare ale diferitelor instituții și oriunde ne aflăm. Fiecare dintre noi nu trebuie să uităm că aceste ocazii pot fi unice, și expresia „când voi mai avea prilejul” poate rămâne doar o scuză fără acoperire. De aceea, Cuvântul inspirat ne spune că „trebuie să folosim orice ocazie, în particular și în public, prezentând orice argument, descoperind orice motiv de o greutate infinită, pentru a-i atrage pe oameni la Mântuitorul.”

(Ellen White, *Divina Vindecare*, p. 145) ■

Gabriel Dincă,
redactor șef,
Curierul Adventist

CÂT DE MULT

ne iubește Duhul Sfânt?

PAUL PAULIUC

In timpul celui de-al Doilea Război Mondial, cu ocazia efectuării stagiului de pregătire pentru pilotaj în Florida, un tânăr locotenent a mers într-o zi la bibliotecă, ca să consulte o carte. Răsfoind-o, a observat cum cineva, înaintea lui, adnotase pe margini. Observațiile înțelepte, cu frumosul scris de mână, l-au impresionat atât de mult, încât și-a dorit să cunoască persoana respectivă. S-a uitat la o pagină de la începutul cărții și a găsit un nume și o localitate. A decis să-i scrie. Cu ajutorul cărții de telefoane a aflat și adresa. În urma scrisorii trimise, a fost plăcut surprins să primească răspuns de la o tânără. La scurt timp însă, locotenentul a fost imbarcat pentru a merge pe front. Cei doi au continuat să corespundeze. Scrisorile primite pe front semănau într-un fel cu notițele de pe marginea cărții răsfoite în bibliotecă... atâtea cuvinte de încurajare și de mângâiere scrise cu iubire. Într-una dintre scrisori, el îi mărturisea că fusese îngrozit de moarte când a trebuit să zboare deasupra Germaniei. Atunci ea a încercat să-i susțină moralul, scriindu-i: „Toți bărbații curajoși au și momente când le e frică; dacă mai treci printr-o situație similară, nu uita cuvintele: 'chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Dumnezeu este cu mine'.”

Pe măsură ce schimbau scrisori, locotenentul devenea tot mai conștient că era atras de acea tânără, motiv pentru care a rugat-o să-i trimită o fotografie. Răspunsul venit a fost poate altul decât cel așteptat: „nu pot să-ți trimit, întrucât o relație adevărată nu se zidește pe aspectul fizic”. Au continuat totuși să corespundeze, dorind tot mai mult să cunoască acea tânără în mod personal. După un timp, el urma să vină în țară, într-o permisie. I-a comunicat și ei acest fapt și că ar dori să ia masa împreună. Au convenit un punct de întâlnire: ceasul cel mare din gara centrală New York, la ora șase după-amiază. „Mă vei recunoaște după trandafirul roșu pe care îl voi purta”, i-a scris ea. În sfârșit, ziua cea mare sosise. El aștepta nerăbdător să cunoască fata pe care credea că o iubea. Legat de eveniment, el a mărturisit mai târziu: „O tânără venea spre mine. Avea fața frumoasă, cu o linie ușor alungită. Era cu părul blond și cu ochii albaștri, ca cerul de mai. Chipul ei exprima o fermitate blândă, iar în costumele verde pal, arăta ca o primăvară trezită la viață. Emoționat, am făcut câțiva pași spre ea, uitând cu desăvârșire că domnișoara ce-o așteptam trebuia să poarte un trandafir roșu, iar tânăra care îmi furase privirea nu avea. Văzând că îi stăteam oarecum în cale, domnișoara s-a oprit, mi-a zâmbit și, într-o manieră timidă, mi-a zis: 'Îmi dai voie, soldat?' Am mai făcut un pas spre ea ... și atunci am văzut o altă persoană cu trandafirul roșu prins la rever. Inima parcă mi s-a

oprit pe loc. Doamna cu trandafirul roșu era o femeie plinuță, trecută bine de 40 de ani. Părul în bună parte cărunt îi era strâns sub o pălărie uzată. Gleznele destul de groase se terminau cu niște pantofi prăfuiți și cu tocuri joase. Domnișoara în costum verde se îndepărta. În acel moment, trebuia să fac alegerea. Să urmez domnișoara care tocmai îmi vorbise sau... să rămân cu femeia deloc atractivă, ce purta trandafirul roșu. În cele din urmă, m-am decis. M-am întors către persoana mai în vârstă, cumva dezamăgit, începând să-i vorbesc: „Trebuie să fii domnișoara cu care am corespondat”. Cu eforturi mari, am schițat un zâmbet, continuând: „Vă mulțumesc pentru cuvintele de încurajare și pentru că ați acceptat să ne întâlnim. Vom merge să servim masa împreună. Pe fața femeii a apărut atunci un zâmbet de tip semnal: „Nu știu ce vrei să spui, tinere”, răspunse ea, „dar pe tânăra care tocmai a trecut pe lângă tine am întâlnit-o în tren”. Ea m-a rugat să port trandafirul la rever și mi-a zis să-ți spun că ești așteptat la restaurantul de peste drum, în cazul că mă vei invita să luăm masa împreună”. Cred că a fost un fel de test...

Uimitoarea și romantica poveste amintită este exemplul unei tinere care a fost dispusă să aștepte un bărbat integru și al unui tânăr răsplătit pentru alegerea făcută, dar nu pe considerente fizice. Însă nu toate povestirile sunt și se termină la fel.

Dragostea în viața ta

Într-o seară târzie, o tânără dezamăgită în dragoste a început să plângă tare, pentru ca apoi să strige în sine: „Doamne, încă mai ești la cârma Universului? Dacă da, de ce trebuie să trec prin toate acestea? Tu îmi cunoști inima și știi că tânjesc după ceva frumos. Am căutat și încă mai caut iubire autentică. Oare să existe așa ceva într-o lume îmbibată cu atâta egoism?”

În acel moment, Dumnezeu, cu un susur blând, i-a șoptit: „Eu sunt autorul dragostei adevărate. Tu ai căutat iubirea în felul tău, urmând propriile căi. Însă căile Mele sunt diferite de căile tale. Vreau să-ți scriu o poveste unică, doar

dacă îmi vei încredința stiloul voinței pentru a scrie dragostea în viața ta.”

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt mereu în căutare de mijloace prin care să reverse dragostea în viețile noastre.

Pe unii creștini îi interesează persoana Duhului Sfânt mai mult pentru avantaje... Poate că și noi am petrecut vreme îndelungată, cerșind darurile Sale. Dacă ne raportăm însă la Spiritul Sfânt ca fiind o persoană, atitudinea noastră ar trebui să fie inversată: să nu insistăm în a pune stăpânire pe El, ci mai curând să ne punem noi la dispoziția Sa, pentru ca El să ne folosească spre slava lui Dumnezeu; să nu încercăm a primi mai mult din puterea Sa, ci să devenim interesați ca El să primească cât mai mult din noi.

Biblia ne învață că Spiritul Sfânt este o Ființă aparte. Nu este o influență sau o extindere a divinității, ci o ființă separată, Dumnezeu deplin, egal cu Tatăl și egal cu Dumnezeu Fiul.

Cei care au cercetat problema personalității au concluzionat că sunt necesare câteva elemente care definesc o persoană. Caracteristicile menționate nu au de-a face cu elemente fizice, cum ar fi brațele sau picioarele. Pe pământ există oameni fără ochi, alții sunt surzi sau schilozi sau poate nu au mâini și totuși se definesc prin personalitate.

Indiciile personalității pot fi rezumate în trei elemente de bază:

- capacitatea de a raționa sau a dobândi cunoștințe
- puterea de decizie, sau voința
- sentimentele, sau emoțiile.

Dragostea Duhului Sfânt

Informații și argumente prețioase din Vechiul sau Noul Testament ne pot conduce la acceptarea teologică a faptului că Spiritul Sfânt e o persoană.

În dragostea Sa, Duhul Sfânt suspină împreună cu noi și pentru noi și Se roagă în fiecare zi pentru slăbiciunile noastre.

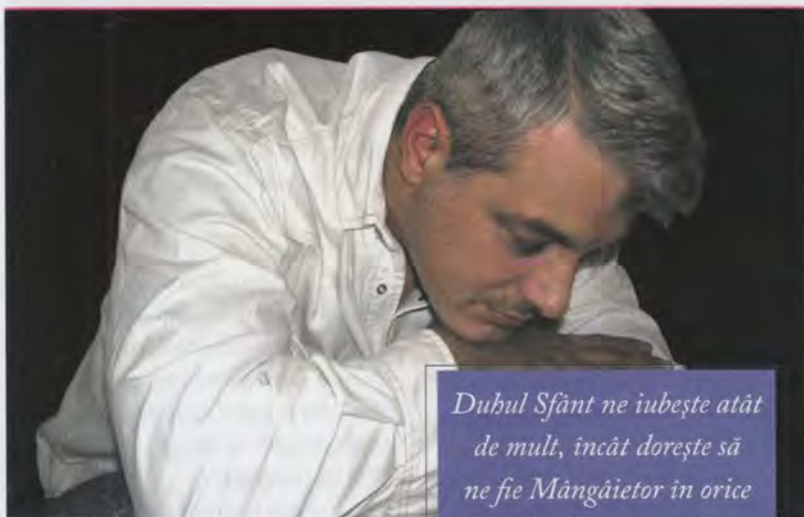
Dumnezeu însă ne-a lăsat cuvântul inspirat al Bibliei nu doar pentru informare, ci și pentru părtășie.

Așadar, nu e suficient doar să ne informăm... să acceptăm teoretic personalitatea Duhului Sfânt, ci trebuie să investim timp suficient și pentru părtășia cu El. Informarea despre... și comunicarea cu Spiritul Sfânt pot constitui o dublă protecție împotriva amăgirilor lui Satana. Biblia argumentează divinitatea Spiritului Sfânt, dar și faptul că El este dragoste; iar cât de mult ne iubește, Îl lășăm pe El să ne convingă.

1. Cel mai marcant eveniment cunoscut în istorie a fost atunci când Fiul lui Dumnezeu a pășit pe planeta noastră. Unii poate că am dorit mult să fi trăit acele zile când Isus a fost pe pământ. Dar astăzi putem avea același privilegiu: de a trăi un timp special, când cealaltă persoană a Dumnezeirii locuiește printre noi. Spiritul Sfânt ne iubește atât de mult, încât tânjește să trăiască printre pământenii; El nu are preferințe, ci dorește să fie cu orice om: sărac sau bogat, învățat sau nu, creștin sau păgân. În Ioan 14,17, Isus spune că Duhul adevărului, pe care lumea nu-l vede și nu-l cunoaște, rămâne cu noi și va fi în noi.

2. Duhul Sfânt este o persoană care Se roagă mult. În Romani 8,26, Pavel spune că de multe ori noi nu știm cum să ne rugăm sau ce anume să-I cerem lui Dumnezeu. În dragostea Sa însă, Duhul Sfânt suspină împreună cu noi și pentru noi și Se roagă în fiecare zi pentru slăbiciunile noastre. Prin mijlocirea Domnului Hristos, la care se adaugă și mijlocirea Duhului Sfânt, rugăciunile pe care le înălțăm cred că au șanse mari să ajungă până la tronul harului.

3. Duhul Sfânt este un prieten loial – cel mai bun prieten dintre toți prietenii pe care îi cunoaștem. Ne iubește atât de mult, încât dorește să ne fie Mângâietor în orice situație. Când ne copleșesc problemele de familie sau cele din biserică, El este alături de noi. Când suntem internați în spital sau alte furtuni ale vieții sunt gata să ne doboare, Duhul Sfânt e prezent, pentru a ne apăra și mângâia.

Duhul Sfânt ne iubește atât de mult, încât dorește să ne fie Mângâietor în orice situație. Când ne copleșesc problemele de familie sau cele din biserică, El este alături de noi. Când suntem internați în spital sau alte furtuni ale vieții sunt gata să ne doboare, El e prezent, pentru a ne apăra și mângâia.

Ioan 14,16 spune că Domnul Hristos, încă de pe acest pământ, S-a rugat Tatălui să ne trimită pe Mângâietorul.

4. Spiritul Sfânt este atotștiutor. În 1 Corinteni 2,10, se spune că Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Prin păcat, omul a pierdut mult din capacitatea intelectuală cu care a fost înzestrat la început. Din acest motiv, Duhul Sfânt, care ne iubește, ne călăuzește în tot adevărul, ne ajută să redăm lucrurile învățate sau înmagazinate după o perioadă mai lungă de timp și ne face înțelepți.

5. Trăim în secolul vitezei. Viața este destul de stresantă. Resursele naturale, aerul curat și apa curată, parcă încep să se termine. Rata divorțurilor sau a criminalității este în continuă creștere. Duplicare și corupție întâlnim la tot pasul. În asemenea condiții, e destul de greu, ca să nu spunem imposibil, să trăim o viață liniștită, păstrându-ne echilibrul minții.

Apostolul Pavel amintește că, printre primele roade pe care le oferă Duhul Sfânt, în dragostea Sa, unui creștin este pacea sufletească (Galateni 5,22), iar această pace interioară, dublată și de promisiunea Mântuitorului (Ioan 14,27), poate să ne transforme în niște optimiști și fericiți, indiferent de presiunile survenite din exterior.

6. Când venim pe lume, ne naștem cu o înclinație spre noi înșine, fără sfințenie, fără dorința de a sta în prezența divină. Aceasta nu e o

excepție, ci e problema nașterii oricărui păcătos. Psihologii au descoperit la un moment dat că oamenii, în general, sunt religioși incorigibili. Incorigibilitatea poate fi o remarcă privită din punctul de vedere al specialiștilor, dar nu și din punctul de vedere al lui Dumnezeu. În această privință, iubirea Duhului Sfânt își spune din nou cuvântul. El cheltuie foarte mult timp, uneori parcă risipește timpul și iubirea în a-i urmări pe oameni pas cu pas, influențându-i, convingându-i și protejându-i, totul în schimbul unei singure decizii: nașterea din nou. Convertirea, sau regenerarea celui căzut, deși nu poate fi explicată științific (Ioan 3,8), aparține în exclusivitate Duhului Sfânt, care dorește ca, în final, să reunească familia de pe pământ cu cea din ceruri, și aceasta doar dintr-o iubire dezinteresată.

7. Lista argumentelor în mod cert ar putea fi continuată, dar în final aș dori să revenim la întrebarea existentă în titlu: Cât de mult ne iubește Duhul Sfânt? Altfel spus: Iubirea Duhului Sfânt are și ea anumite limite sau nu? Duhul Sfânt

este o persoană atotputernică, dar în același timp și foarte delicată, sensibilă. Biblia ne recomandă, în Efes. 4,30, să nu întristăm pe Duhul Sfânt, prin care am fost petcetluit pentru ziua răscumpărării. Acestui verset i s-ar putea da și o interpretare falsă – că Duhul Sfânt abia așteaptă ocazia ca să ne părăsească. Personal, am auzit oameni descurajați afirmând: „Am mers prea departe, Spiritul Sfânt m-a părăsit. Mi-e teamă că am comis păcatul de neiertat.”

Iubirea Duhului Sfânt nu cunoaște limite

Pentru cei care trec prin situații similare, există asigurarea că destul de greu se ajunge la hulă sau la păcatul împotriva Duhului Sfânt. De ce? Pentru că El este iubire veșnică. Oricât de grave ar fi păcatele pe care le săvârșim, Duhul Sfânt nu ne părăsește niciodată. Nu există posibilitatea ca Spiritul Sfânt s-ajungă la punctul când să spună: „M-am săturat! Sunt sătul și scârbit de tine. M-ai jignit și te părăsesc”. El ne însoțește an după an, atâta timp cât încă mai există un licăr de speranță sau posibilitatea unui răspuns din partea noastră. Cu poporul Israel a rămas timp de secole, suportându-le lunga răzvrătire și inimile îndărătnice.

Partea dureroasă este că noi putem fi biruiți de ispite și în final să-L părăsim; dar Duhul Sfânt, din cauza considerației ce ne-o poartă, trebuie să ne respecte alegerea făcută. Iubirea Sa însă nu cunoaște limite. Nu ajunge niciodată în situația când să spună: E destul! 1 Corinteni 13 ne spune că dragostea Sa va dura mai mult decât orice altceva din Univers și va continua să existe când toate celelalte nu vor mai fi. Cât de mult ne iubește Duhul Sfânt? Cu o dragoste incomensurabilă existentă doar în Dumnezeu. ■

Paul Pauliuc,
secretar,
Conferința Moldova

LUCIAN FLORICEL

Cu șapte ani în urmă, păstoream mai multe biserici în județul Brăila. Una dintre ele era o biserică mică, dar cu o lungă istorie: 22 de membri, oameni bătrâni, toți peste 65 de ani, fără entuziasm. Prezbiterul de atunci, un om cu multe experiențe cu Dumnezeu, dar obosit de atâta așteptare, mi-a dat un sfat: „După ce moare ultimul, să închideți biserica.”

Chiar atunci, în clipa aceea, am avut simțământul că Dumnezeu îmi cere să fac ceva urgent. Atunci, nu mai târziu. În Sabat, le-am vorbit fraților despre evanghelizare. Mi-au spus că nu mai vine nimeni din sat, că toți știu adevărul, dar nu-i interesează. Nu se mai botezase nimeni de ani de zile. Aproape mă convinseseră, dar Domnul îmi spunea: Acum și aici. Nu mâine.

În cele din urmă, împotriva tuturor obstacolelor, am început una dintre cele mai frumoase campanii de evanghelizare din viața mea. Biserica a fost plină două săptămâni, seară de seară, apoi încă șase săptămâni cu câte două întâlniri. Au venit familii tinere, cu copii.

Era o manifestare a harului lui Dumnezeu. Predica era de aproximativ o oră, dar apoi întrebările și răspunsurile lungeau întâlnirea până noaptea târziu. Am aflat mai târziu – după ce plecam noi – că ei, vizitatorii, se adunau în câteva grupuri și studiau Biblia până după miezul nopții, ca să vadă ca și cei din Berea, din vremurile apostolice, dacă ceea ce li se spunea era așa cum era scris în carte. Unul dintre ei mi-a spus: „Domnule pastor, noi am crezut că și cu bisericile este ca și cu partidele politice, unii cred una, alții alta, dar acum noi am înțeles că aici este adevărul lui Dumnezeu.”

S-au botezat atunci 8 persoane, familii tinere sub 40 de ani, apoi încă 4, iar acum câteva săptămâni, s-a botezat încă o familie tânără, soț-soție. Ceea ce atunci era pe moarte acum este plin de viață, chiar și cu Școală de Sabat pentru copii.

Provocarea credinței

În cele din urmă, prezbiterul a spus: „Am înțeles unde am greșit. Noi nu am mai avut un mesaj pentru noile generații

și din cauza aceasta nu a mai venit nimeni.”

Biblia este o carte veche, dar este privilegiul

*Este așa de târziu în istoria acestei lumi,
că nu mai este timp pentru alți ani
pe care să-i petrecem în pustie.*

nostru de a face ca solia ei să fie întotdeauna o solie nouă, care să atingă inimile celor din noua generație, care să răspundă nevoilor și frământărilor lor. Evanghelia nu a pierdut nimic din puterea ei din vremurile apostolice, dar poate că am pierdut noi convingerea că în această Evanghelie este într-adevăr o putere care este gata și acum să schimbe viețile.

Și atunci ce-i de făcut?

Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise. (Iosua 1,3)

Pasajul biblic din cartea lui Iosua ne oferă o lecție uimitoare a încrederii în făgăduințele lui Dumnezeu. Moise moare, iar Iosua trebuie să conducă poporul dincolo de Iordan, într-o țară nu ușor de cucerit. Pentru Iosua, nici nu se putea o făgăduință mai plină de sens: „Mergeți, eu sunt cu voi, treceți Iordanul și țara va fi a voastră, orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi-l voi da.”

Pare atât de simplu. Istoria o cunoașteți. Capitolul 3 este însă foarte interesant. În Iosua 3,12.13 se spune: „Acum, luați doisprezece bărbați din semințiile lui Israel, câte un bărbat de fiecare seminție. Și de îndată ce preoții care duc chivotul Domnului, Dumnezeului întregului pământ, vor pune talpa piciorului în apele Iordanului, apele Iordanului se vor despică în două, și anume apele care se coboară din sus, se vor opri grămadă.”

Aici intervine aspectul credinței.

Poate că poporul aștepta să fie ceva mai simplu. Noi stăm aici, Domnul oprește apele, dărâmă zidurile Ierihonului, îi pune pe fugă pe canaanii, și apoi mergem și noi să luăm țara în stăpânire.

Nu! Domnul spune altfel. Puneți piciorul. Aveți încredere și locul acela va fi al vostru. Iar primul loc al lor trebuia să fie Iordanul.

Două lucruri sunt importante pentru împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu:

→ Să pui piciorul atunci când spune Dumnezeu – vers. 12 – „Acum”. Omenește, era timpul cel

mai nepotrivit. Iordanul era umflat de ploi, tumultos, greu de trecut. În alte perioade ale anului este așa de mic, încât îl treci ușor cu piciorul.

Evanghelia mânturii are aceeași putere, indiferent de timp și spațiu.

Dar în același timp este atât de nouă, încât poate să răspundă nevoilor fiecărei generații.

Este privilegiul nostru de a face ca această Evanghelie veche să fie o solie prezentă pentru generația noastră.

Nu ar fi bine să mai așteptăm? Domnul spune: „Acum”. Dacă vrei să ți se îplinească făgăduința, trebuie să pui piciorul atunci când spune Dumnezeu.

→ Să pui piciorul acolo unde spune Dumnezeu. Desigur că erau locuri mult mai potrivite pentru trecerea Iordanului, dar Domnul a spus: „aici”.

Două lecții: „acum” și „aici”

Raportul biblic este foarte frumos: vers. 15.16 – „Când preoții care duceau chivotul au ajuns la Iordan și când li s-au muiat picioarele în marginea apei, căci Iordanul se varsă peste toate malurile lui, în tot timpul secerișului, apele care se coboară din sus s-au oprit și s-au înălțat grămadă, la o foarte mare depărtare de lângă cetatea Adam, care este lângă Tartan; iar cele ce se coborau spre marea câmpiei, care este marea Sărată, s-au scurs de tot. Poporul a trecut în fața Ierihonului.

Preoții care duceau chivotul legământului Domnului s-au oprit pe uscat în mijlocul Iordanului, în timp ce tot Israelul trecea pe uscat,

până a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul.”

Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise.

Din nefericire, poporul lui Dumnezeu nu a crezut pe deplin această făgăduință. Niciodată ei nu au luat în stăpânire toată țara făgăduită, în hotarele promise de Dumnezeu. De ce? Pentru că s-au mulțumit cu puțin. Nu au mers până la capăt. Au primit în stăpânire doar atât cât a călcat talpa piciorului lor. Jud. 1 devine astfel un raport dureros al eșuării împlinirii făgăduinței:

v. 21 – Fiii lui Beniamin nu i-au izgonit pe iebusiții care locuiau la Ierusalim; și iebusiții au locuit în Ierusalim cu fiii lui Beniamin până în ziua de azi.

v. 27 – Manase n-a izgonit nici el pe locuitorii din Bet-Șean și din satele dimprejur.

v. 29 – Efraim n-a izgonit pe canaanii care locuiau la Ghezer, și canaanii au locuit în mijlocul lui Efraim, la Ghezer.

v. 30 – Zabulon n-a izgonit nici el pe locuitorii din Chitron, nici pe locuitorii din Nahalol, și canaanii au locuit în mijlocul lui Zabulon,

v. 31 – Nici Așer nu i-a izgonit pe locuitorii din Aco, nici pe locuitorii din Sidon.

v. 33 – Neftali n-a izgonit pe locuitorii din Bet-Șemeș...

Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi-l dau, cum am spus lui Moise.

Aici este o problemă a credinței cu privire la „acum” și „aici”.

S-a întâmplat acum câțiva ani, într-un centru universitar de la noi din țară. Un grup de studenți au pregătit o întâlnire „de rugăciune” pentru colegii lor din facultăți. Au făcut invitațiile și așteptau cu emoție momentul întâlnirii. Spre surprinderea lor, la ora anunțată, sala era plină. S-au gândit că nu trebuie ca impactul să fie prea brutal. Era doar prima întâlnire. Așa că au început să discute despre ei, despre campus, despre cursuri – doar se cunoșteau de ce ceva timp. Au pus și ceva muzică în

surdina, nici prea mișcată, dar nici prea „bizantină”. Pentru că era o întâlnire pe teme religioase, au adus vorba și pe linia aceasta... Și, încet, încet, întâlnirea se apropia de punctul final.

În cele din urmă, au făcut o evaluare a întâlnirii și se pregăteau pentru a anunța următoarea întâlnire. Aici avea să fie însă marea lor surpriză.

La întrebarea: Cum li s-a părut? colegii lor au fost foarte direcți. Iată ce mi-au povestit unii dintre studenții noștri: „A fost ca și cum cineva m-ar fi lovit în cap cu o măciucă...” – spunea unul.

„Noi credeam, au răspuns ei, că vom avea o întâlnire în care vă veți ruga pentru nevoile noastre,

că vom găsi în Biblie răspunsuri la frământările noastre. Acesta a fost motivul venirii noastre aici. Astfel de întâlniri, muzică și discuții putem avea oriunde. Dacă următoarele vor fi la fel, nu vom mai veni!”

Acum și aici

Este așa de târziu în istoria acestei lumi, că nu mai este timp pentru alți ani pe care să-i petrecem în pustie. Cerul așteaptă, dar și oamenii de lângă noi așteaptă această solie a mângâierii.

Evanghelia mânturii are aceeași putere, indiferent de timp și spațiu. Dar în același timp este atât de nouă, încât poate să răspundă nevoilor fiecărei generații. Este privilegiul nostru de a face ca această Evangheli-

veche să fie o solie prezentă pentru generația noastră. Nu mai veche decât este, dar nici mai nouă decât a fost lăsată ea de Domnul nostru. Aici este cheia împlinirii noastre profetice.

Biserica lui Hristos nu trebuie să umble în pas cu lumea, ci să umble cu Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă o Evangheliă după chipul noii generații, ci o generație după chipul Evangheliei. Aceasta este menirea noastră! ■

*Lucian Floricel,
secretarul Asociației
Pastorale,
Conferința Muntenia*

Zece reguli pentru o viață fericită

1. **Dă ceva gratis**
(nu lega cu sfori).
2. **Fă un bine**
(și uită-l).
3. **Petrece câteva minute cu vârstnicii**
(experiența lor este o călăuzire prețioasă).
4. **Uită-te cu multă atenție la fața unui copil**
(și miră-te).
5. **Râzi adesea**
(râsul este balsamul vieții).
6. **Mulțumește**
(de o mie de ori pe zi nu este suficient).
7. **Roagă-te**
(sau vei pierde cărarea).
8. **Muncește**
(cu energie și vigoare).
9. **Plănuiește ca și cum ai trăi pentru totdeauna**
(deoarece o vei face).
10. **Trăiește ca și cum ai muri mâine**
(deoarece o vei face într-un alt mâine).

Degeaba știi să citești, dacă nu ai citit niciodată Biblia!

BEATRICE LOSPA

Sunt recunoscătoare lui Dumnezeu că pot împărtăși cu cititorii *Curierului Adventist* una dintre cele mai spectaculoase experiențe pe care le-am trăit vreodată. Totul a început anul trecut, când în contul Uniunii au sosit 60.000 de euro pentru Sola Scriptura. Banii ne-au fost semnați printr-un scurt e-mail, în care semnatarul ne spunea că persoana pe care o reprezintă dorește să rămână anonimă. Îmi este greu să exprim prin cuvinte emoția, bucuria și intensitatea tuturor sentimentelor trăite, pentru că banii au sosit în urma unor rugăciuni adresate lui Dumnezeu, care exprimau nevoi specifice lucrării Sale.

Granița imposibilului

Experiența nu se încheie aici, ci merge mai departe, aș spune chiar până la granița imposibilului. Deseori, când mergeam cu mașina și priveam marile panouri publicitare din intersecții sau stații de autobuz și tramvai, îmi spuneam că ar fi extraordinar să existe și un mesaj pentru stimularea citirii Bibliei și a cunoașterii lui Dumnezeu. Dar, de fiecare dată, îmi alungam din minte o asemenea idee „imposibilă”. N-am îndrăznit nici măcar să mă rog pentru așa ceva. Ce ciudați suntem noi, oamenii, când hotărâm dimensiunea puterii lui Dumnezeu! Ceea ce-mi place cu adevărat este că El nu ține cont de necredința noastră, ci vrea să ne surprindă și să ne arate cât de necunoscute ne sunt nouă căile Lui și ce mare este puterea Lui.

Anul acesta, în februarie, am primit un nou mesaj prin care mi se cerea numărul de telefon și permisiunea de a

fi contactată de donatorul anonim. Desigur, am răspuns acestei solicitări și nu mică mi-a fost mirarea când, printr-un apel telefonic, mi s-a solicitat să fixez o întâlnire oficială la sediul nostru. Eram nerăbdătoare să-l cunosc și să-i mulțumesc acestui discret anonim, dar și curioasă să văd ce mai urmează. Iar ceea ce a urmat m-a lăsat câteva secunde fără glas, sugrumată de emoție.

Cred că pot să fac mai mult

Stătea în fața mea și, cu o voce sigură, mi-a spus: „Cred că pot să fac mai mult”. „Ce poate fi mai mult de 60.000 de euro?”, am întrebat. „Nu v-am spus cu ce mă ocup. Sunt președintele celei mai mari companii de publicitate pe panotaje. Controlez 60% din această afacere în România”. Impresionată, îmi căutam cuvintele și singurele pe care le-am găsit au fost: „Felicitări!”, „O”, a

venit răspunsul lui, „nu v-am spus acest lucru ca să mă felicitați, ci să vă gândiți la ce doriți să scrieți pe panourile publicitare pe care vreau să le amplasez în marile intersecții și în stațiile de autobuz și de tramvai.”

Vădit emoționată și găsindu-mi cu greu cuvintele, am încercat să aflu de ce face un asemenea gest. Răspunsul lui simplu și sincer m-a determinat încă o dată să-mi dau seama de cât de mare este Dumnezeu.

„În urmă cu câțiva ani”, și-a început interlocutorul meu mărturisirea, „eram la Constanța și un tânăr mi-a oferit un pliant Sola Scriptura. Am urmat cursul de Biblie de doi ani, am cumpărat cărți de la librăria Sola Scriptura, am învățat să mă rog și am aplicat tot ce am învățat în afacerea pe care o conduc. Este inutil să vă spun că, acum, lucrurile stau altfel decât înainte, și aceasta pentru că am început să aplic principiile lui Dumnezeu. Cred că a venit timpul să fac și eu ceva prin care să-I mulțumesc. E foarte puțin în comparație cu ce a făcut El pentru mine.”

Panourile publicitare – un instrument în mâna lui Dumnezeu

Din conversația care a urmat, mi-am dat seama că nu vizitase niciodată Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea-

a și nici nu știa prea multe despre noi. Dar important este că acest om știe, simte și susține lucrarea lui Dumnezeu. Astăzi, dacă treceți prin București, Brașov, Constanța, Iași, Arad, Timișoara, Craiova, Baia Mare, Ploiești, Pitești, Galați și alte orașe, puteți întâlni panourile publicitare cu următorul text: „Degeaba știi să citești, dacă nu ai citit niciodată Biblia! – www.solascriptura.ro, Program de citire a Bibliei”

Pentru următoarele patru luni, ori de câte ori veți întâlni un astfel de panou publicitar, vă invit să-I mulțumim lui Dumnezeu, dar și să-L rugăm ca experiența începută în acest om să poată continua. De asemenea, facă bunul Dumnezeu ca multe suflete să fie trezite de mesajul publicitar, iar mântuirea să nu mai fie doar un concept bisericesc în România, ci o realitate la care oamenii să viseze și pentru care să lupte. ■

Beatrice Lospa,
președinte,
Asociația Sola
Scriptura,
Uniunea Română

SĂPTĂMÂNA SĂNĂTĂȚII – ocazia ta de a fi misionar!

TEODORA GORAN

Periada 22-29 septembrie a.c. este o nouă oportunitate pentru tine să participi activ la **Săptămâna Sănătății** a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Aceasta presupune a face mai întâi o retrospectivă: Cum este starea mea de sănătate, pe plan fizic și spiritual, în ultimele luni de zile? S-a îmbunătățit cu ceva de când primesc sfaturi utile în fiecare dimineață, prin intermediul devoționalului? Dacă am avut încredere în Autorul legilor sănătății și în bunăvoința de a primi putere de la El pentru a le pune în practică, atunci cu siguranță că am avut parte de experiențe frumoase, de biruințe încurajatoare. Astfel suntem mai pregătiți să dăm mărturie semenilor noștri despre privilegiul de a trăi aici și acum o viață binecuvântată și plină de sens, despre o mai bună calitate a relației cu Mântuitorul nostru – favorizată de un corp sănătos.

Dacă lucrurile nu stau așa, dacă ești tot mai obosit și stresat, iar prioritățile și-au pierdut de mult ordinea cuvenită, atunci este momentul să te oprești din alergare!!! Ia aminte la valorile ascendente ale tensiunii arteriale, ale glicemiei, ale colesterolului și ale altor parametri ce trag semnale de alarmă în viața ta. Nu mai poți înainta astfel la nesfârșit. Consecințele vor apărea, mai devreme sau mai târziu, și nu îți vor surâde. Este înțelept să previi boala, pentru a nu ajunge să constăți că e atât de dificil să o tratezi.

Spre desăvârșire

Mai mult decât atât, Tatăl tău te așteaptă de atâta vreme să-I dăruiești cu adevărat inima. El vrea să te conducă spre desăvârșire și te învață cu răbdare și dragoste cum să trăiești. Nu cumva neglijența sau indiferența ta în ceea ce privește legile sănătății te împiedică să ai o minte limpede și receptivă

la susurul blând și subțire care îți vorbește? Mai ai și clipe liniștite în care să fii doar tu și El, discutând despre fiecare detaliu al vieții tale? Are să-ți ofere cele mai bune soluții pentru problemele cu care te confrunți și vrea să te elibereze de orice povară. Dorește cu adevărat să fie Domnul tău! Te iubește atât de mult! Nu poate să renunțe la tine, pentru că ești unic în Univers. Vrea să te aibă pentru veșnicie. Vrei și tu? Acum este momentul să decizi: 100% cu El sau ... de cealaltă parte a baricadei.

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii nu aprind lumina ca să o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Mat. 5, 14-16). Ești de acord că ți s-a încredințat o mare lumină pentru a ști cum să păstrezi darul sănătății ce ți-a fost oferit de Creator? Ce faci cu această lumină? O pui în sfeșnicul vieții tale, ca să lumineze tuturor celor din jur? Sau ai ascuns-o cumva sub obroc?

Continuă să urci

Atunci când oamenii observă obiceiurile tale zilnice sunt ei doritori să-L cunoască pe Dumnezeu care te-a învățat să trăiești astfel? Îl slăvesc pe El, pentru că pot descoperi astfel calea care îi conduce spre Împărăția Sa? Dacă da, Domnul să fie lăudat! Continuă să urci mereu! Dacă nu, ajutorul pentru schimbare îți este oferit chiar acum. Este timpul pentru un nou început. Nu te lăsa descurajat de eșecuri, ci spune: *Pot totul în Hristos care mă întărește.*

Săptămâna Sănătății este ocazia de a-ți invita prietenii, vecinii, colegii de școală sau de serviciu la tine acasă și de a le vorbi despre impactul legilor sănătății asupra vieții tale.

Servește-i cu bucate sănătoase și învață-i și pe ei să le prepare. Împărtășește cu ei și hrana sufletească cu care tu te sature zilnic. Dacă îți lipsesc cuvintele sau ideile, ai la îndemână cartea misionară a anului: *Secretele fericirii și ale sănătății*. Este excelentă pentru tine și pentru ei. Ai grijă să-ți procuri suficiente exemplare, pentru ca să le dăruiești fiecare dintre ei. Alegeți câteva dintre ținutele pe care cartea vi le propune și urmăriți-le împreună pe termen lung. Rugați-vă pentru reușită. Fiți recunoscători pentru fiecare treaptă urcată și continuați experiența. Te asigur că acesta va fi doar începutul pentru o viață împlinită.

Oferă această perla prețioasă și persoanelor pe care le întâlnești atunci când mergi la cumpărături sau în călătorie. Poartă cu tine mereu câteva exemplare și nu rata nicio ocazie. De câte ori auzi îndemnul Duhului Sfânt, dă-i curs și descoperă astfel secretul fericirii celor care nu îl cunosc. Prin harul lui Dumnezeu, te poți întâlni în ceruri cu aceste persoane, pentru că sămânța nu se întoarce la El fără rod. Vom merge mai curând acasă!

Pentru mai multe sugestii, spre a folosi cât mai bine *Săptămâna Sănătății*, urmărește afișul ce îl vei găsi la biserică. Multă binecuvântare și succes! ■

*Teodora Goran, director,
Departamentul de
Sănătate și Temperanță,
Uniunea Română*

Săptămâna Sănătății este ocazia de a-ți invita prietenii, vecinii, colegii de școală sau de serviciu la tine acasă și de a le vorbi despre impactul legilor sănătății asupra vieții tale. Servește-i cu bucate sănătoase și învață-i și pe ei să le prepare.

Să ne cunoaștem familia adventă...

MOZAMBIQUE

Cu o suprafață de aproape 800.000 km² și cu o populație de peste 19 milioane de locuitori, Mozambicul este o țară africană, cu numeroase resurse naturale,

biologice și culturale. Așezată în partea de sud-est a continentului, de-a lungul canalului cu același nume, ce separă Africa de insula Madagascar, țara a fost descoperită de Vasco da Gama, în 1498, și colonizată de Portugalia în 1505. Abia în 1975, Mozambicul a reușit să-și dobândească independența și, în prezent, după o perioadă de război civil și de dictatură, se bucură de stabilitate și de creștere economică. Religiile predominante sunt cea catolică, sionistă (o grupare creștină africană), musulmană, dar există și un mare număr de indeciși și de protestanți.

În 1931, doi studenți adventiști se reîntorc acasă de la studii în Africa Portugheză de Est și încep să lucreze ca evangheliști laici. În numai câteva luni, au raportat peste 500 de persoane înscrise la clasele lor de studii biblice. În 1937 a fost ținută prima întâlnire de tabără, la care au participat 1.500 de africani. În 1939 au fost botezați primii convertiți, iar în 1940 s-a deschis prima școală adventistă. De asemenea, în această perioadă, soția fratelui Max Webster, coordonatorul misiunii, a deschis un dispensar. Lucrarea a progresat rapid, răspândindu-se în noi și noi locuri.

În perioada războiului civil, peste 10.000 de adventiști s-au refugiat în Malawi, din motive de siguranță, revenind apoi în 1994, când ostilitățile au încetat. În prezent, în Mozambic există peste 200.000 de membri. Aceștia se închină în aproape 1.000 de biserici și în peste 2.700 de grupe. Campaniile misionare conduse de laici, interesul pentru educație, dar și proiectele ADRA sunt căi prin care Dumnezeu câștigă inima acestor oameni. Ultimul dintre ele: „Împreună împotriva malariei” este o inițiativă a Doamnei Laura Bush, soția președintelui SUA, care a participat personal, pe 27 iunie a.c., la lansarea acestui proiect în Mozambic.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

„Voi face ca și mai înainte...!”

*Femeia a născut un fiu și i-a pus numele Dumnezeu.
Copilul a crescut și Domnul l-a binecuvântat.
(Iud. 13,24)*

VIOREL RĂDUCANU

Totul se întâmplă în timpul celor 40 de ani de asuprire filisteană pentru copiii lui Israel, ca o consecință a îndepărtării lor de Dumnezeu. În Țorea, situat la granița cu țara filistenilor, trăiau Manoah și soția lui. Ei nu aveau copii. Întotdeauna Planul lui Dumnezeu este marcat de ceva special. La fel a fost și atunci:

a. Un înger a venit la soția lui Manoah și a înștiințat-o de planul Domnului: „dar vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu” (v. 3). Nu toate mamele au fost anunțate de îngeri că vor avea copii.

b. Femeia a primit învățătură de la înger pentru perioada sarcinii și pentru modul în care va crește copilul după naștere (v. 4, 5): „să nu bei nici vin, nici băutură tare, să nu mănânci nimic necurat; ...briciul nu va trece peste capul lui, pentru că acest copil va fi închinat lui Dumnezeu din pântecul mamei lui.

c. Îngerul s-a întâlnit cu ambii părinți (v. 10-14).

După instrucțiunile îngerului, ajungem la concluzia că acest copil care nu se născuse și care urma să fie închinat

Domnului „din pântecul mamei lui”, conform Vechiului Testament, ar fi trebuit să fie nazireu.

„Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: ‘Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: «Când un bărbat sau o femeie se va despărți de ceilalți, făcând o juruință de nazireat, ca să se închine Domnului, să se ferească de vin și de băutură îmbătătoare; să nu bea nici oțet făcut din vin, nici oțet făcut din vreo băutură îmbătătoare; să nu bea nici o băutură stoarsă din struguri, și să nu mănânce struguri proaspeți, nici uscați. În tot timpul nazireatului lui, să nu mănânce nimic care vine din viță, de la sămburi până la pielea strugurelui. În tot timpul nazireatului, briciul să nu treacă pe capul lui; până la împlinirea zilelor pentru care s-a închinat Domnului, va fi sfânt; să-și lase părul să crească în voie. În tot timpul cât s-a făgăduit Domnului prin jurământ, să nu se apropie de un mort; să nu se pângărească nici la moartea tatălui său, nici a mamei sale, nici a fratelui său, nici a sorei sale, căci poartă pe cap închinarea Dumnezeului lui. În tot timpul nazireatului, să fie închinat Domnului.’” (Num. 6, 1-8)

Dacă vei constata că pierzi sistematic din caracteristicile celui pus deoparte, oprește-te și stai de vorbă cu Dumnezeu, nu e timpul pierdut.

Nu este obligatoriu să-ți pierzi ochii ca să fii mântuit.

Ebraicul *nazîr* înseamnă a separa, a consacra, a se abține. Nezer înseamnă „o diademă”, „coroana lui Dumnezeu”, făcându-se referire la părul netăiat. Putem deci vorbi despre o consacrare – un legământ special al lui Samson cu Dumnezeu.

Ca nazireu, nu putea folosi vin, struguri, stafide, părul nu trebuia tăiat, ci păstrat natural până când era distrus prin ardere, fără teama de a fi profanat, și nu-i era permis să se apropie de trupuri moarte, nici chiar de rude.

Relatarea vieții lui Samson nu ne lasă deloc impresia că el s-ar fi reținut de la cele de mai sus. A fost ales de Dumnezeu pentru o lucrare specială, o chemare dumnezeiască pe care ar fi împlinit-o doar respectând condițiile. Spiritul Profetic face următoarea remarcă: „Dacă ar fi îndeplinit poruncile dumnezeiești tot atât de credincios ca și părinții lui, Samson ar fi avut parte de o viață nobilă și fericită”. (Ellen White, *Patriarhi și profeți*, p. 563)

Mărturii ale puterii divine

Unde este legământul nazireului la Samson, după cum îi cunoaștem noi viața – înfrânare, cumpătare, lepădare și stăpânire de sine?!

Domnul împlinește întotdeauna ce a promis, și de data aceasta nu este altfel. Ceea ce a vestit prin înger, că prin Samson Domnul „*va începe să izbăvească pe Israel*”, se poate verifica.

Puterea lui Dumnezeu – Duhul Domnului – este asupra lui Samson în multe situații, și dovadă stau următoarele întâmplări: mai întâi, spre Timna – 6 km SV de Țorea – omoară leul tânăr cu mâna goală, apoi 30 de oameni sunt omorâți de el la Ascalon. Urmează întâmplarea cu cele 300 de vulpi (coioți sau șacali), ruperea funiilor

și omorârea celor 1000 de oameni cu ajutorul unei fălci de măgar (v. 15), stânca din Lehi se deschide și-i dă apă (v. 18), iar când rămâne în Gaza (unul dintre cele 5 orașe importante ale filistenilor), peste noapte scoate porțile cetății și le duce pe vârful unui deal în fața Hebronului (v. 16).

Aceste situații neobișnuite sunt mărturii ale puterii și implicării divine, pe care un om normal nu le-ar fi putut îndeplini. Toate se întâmplă în condițiile în care Samson merge la Timna, la o femeie filisteancă, în ciuda insistențelor părintești, petrece la ospăț 7 zile, acționează de unul singur, în Gaza merge la o femeie desfrănată, și mai târziu în valea Sorec, la Dalila.

Pierde sistematic din elementele care-l deosebeau de ceilalți, dar păstrează un semn exterior al nazireatului, al consacrării lui – **părul netăiat**. Oare câtă importanță acorda el acestui element? S-a demonstrat mai târziu! Niciuna dintre celelalte condiții nu le mai respectă, dar puterea lui se manifestă crescând și Domnul îl folosește câtă vreme ceva mai demonstrează cui aparține.

Interesul Dalilei

„Spune-mi, te rog, de unde-ți vine puterea ta cea mare, și cu ce ar trebui să fii legat ca să fii biruit.” (Jud. 16,6)

Pe cine interesează cum să fii biruit? Pe cel ce-ți vrea răul! Interesul Dalilei pentru câte 1.100 de sicli de argint de la fiecare domnitor filistean o determină să caute elementul care-l făcea puternic pe Samson.

Mai întâi, la sugestia lui, este legat cu 7 funii noi, neuscate, pe care Samson le rupe, apoi sunt întrebuințate funii nefolosite – le rupe și pe acestea. După aceea, Dalila împletește cele 7 suvițe de păr în urzeala țesăturii, dar

nimic din toate acestea nu slăbesc puterea lui Samson.

„Și-a deschis toată inima față de ea, și i-a zis: Briciul n-a trecut peste capul meu, pentru că sunt închinat Domnului din pânțelele maicii mele. Dacă aș fi ras, puterea m-ar părași, aș slăbi, și aș fi ca orice alt om.” (Jud. 16,17)

Simți nevoia să spui că ești închinat Domnului, trăiești cu această convingere, dar nimic nu mai arată că „*sunt închinat Domnului*”. Samson – așa arată un om închinat Domnului?

A mai păstrat din condițiile nazireatului doar o singură cerință – părul netăiat. Când și acest ultim aspect se pierde, CE MAI RĂMÂNE? (v. 20) – „Atunci ea a zis: 'Filistenii sunt asupra ta, Samson!' Și el s-a trezit din somn, și a zis: 'Voi face ca și mai înainte, și mă voi scutura'”. Nu știa că Domnul Se depărtase de el.

Ce nu știa? Că Domnul e drept, că Domnul e corect, că Domnul Își respectă promisiunile? Credea că va folosi la nesfârșit darul puterii pe care i-l oferise Dumnezeu, oricând, oricum, în orice situație? Despre Domnul Isus se spune: „El nu a folosit puterea Sa dumnezeiască pentru a-Și micșora poverile sau pentru a-Și ușura munca.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 52) și El a spus: „Căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic!” (Ioan 15,5)

Cum îl cunoștea el pe Domnul?

Biblia face două referiri la relația lui Samson cu Dumnezeu: în fața stâncii Etam din Lehi și în templul lui Dagon, între stâlpi.

Este relativă înțelegerea lui Dumnezeu de către om! Ni-L închipuim pe Dumnezeu uneori prea dur, iar alte ori prea tolerant.

„Dacă am dus eu poarta cetății Gaza, nu pot face față la 10 filistenii?

Am bătut altădată 1000, am băut și apă din stâncă, cine a mai făcut-o?"

Trecem și peste aceasta, e destul de bun Domnul nostru să ne ajute... Dacă nu ne-a părăsit până acum...

Dar condițiile nu mai contează?

Am făcut un legământ cu Dumnezeu la botez, mi-am asumat o serie de principii și de responsabilități. Câte au mai rămas valabile în viața mea? Cunosce oamenii că „sunt închinat Domnului” sau trebuie să le spun? Uneori, îmi este jenă să o fac... Domnul Se va ține de ce a promis, dar eu ...?

Viața nu poate fi trăită la întâmplare. Care a fost motivul cedării lui Samson și al pierderii ultimului semn al apartenenței lui de Dumnezeu? **Puțin câte puțin, s-a depărtat de Dumnezeu și de planul Lui și nici măcar nu știa.**

Noi am fost chemați de Dumnezeu la consacrare. El are un plan cu fiecare. Nu știm de câte ori Și-a pus încrederea în noi, că-L vom reprezenta corect în fața Universului, cum a fost cu Iov. Mă întreb, i-am făcut cinste?

Ne-am consacrat la botez și am încheiat un legământ, dar ne-am permis să pierdem puțin câte puțin din tăria principiilor stabilite pentru cei puși deoparte, până când ne-a mai rămas unul sau două aspecte care indică, vag, că facem parte dintr-o altă categorie. Oamenii nu mai sesizează diferențele, sunt prea mici și trebuie să dai explicații, mai mult pentru liniștirea conștiinței tale decât pentru înțelegerea

lor. Oamenii se miră că ai putere, că ești binecuvântat, dar nu văd mari diferențe în modul în care-ți trăiești viața, iar unii întreabă: De unde mai ai putere ?

Nu ne-am depărtat de tot, mai venim la serviciul divin de la ora 11:00, la biserică, mai cumpărăm și studiile biblice, unii chiar *Curierul Adventist*. Îmbrăcămintea ar putea fi un indiciu doar pentru unii că nu ne-am pierdut cu totul. Ne liniștim conștiința când contribuim financiar la biserică. Cât mai este până vom renunța la ultimele semne ale apartenenței noastre la „un neam sfânt”? „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Petru 2,9)

Nu știa că Domnul Se depărtase de el

Se depărtează Domnul, te părăsește Domnul ? „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte! (Is. 59,1,2)

Păcat peste păcat, neglijență peste neglijență, indiferență peste indiferență se așază zilnic până când formează zidul care se va interpune, ridicându-se dincolo de înălțimea la care ai mai putea vedea privirea lui Isus ce determină la pocăință, la fel ca și în cazul lui Petru în sala de judecată.

Ca popor advent, Domnul ne-a pus deoparte pentru o lucrare specială. Cât de serios privim responsabilitatea noastră? Avem promisiunea că Duhul Domnului va veni peste noi câtă vreme vom păstra condițiile pentru cei închinați Domnului.

Speranța noastră de refacere este tot la Dumnezeu

„Dar părul capului lui a început iarăși să crească, după ce fusese ras”. (Jud. 16,22)

Părul, semnul credincioșiei față de Dumnezeu, a crescut, s-a refăcut.

Samson și-a reconsiderat poziția. „Atunci Samson a strigat către Domnul și a zis: 'Doamne, Dumnezeule! Adu-ți aminte de mine, Te rog, Dumnezeule, dă-mi putere numai de data aceasta, și cu o singură lovitură să-mi răzbun pe Filistenii pentru cei doi ochi ai mei!’ Și Samson a îmbrățișat amândoi stâlpii de la mijloc, pe care se sprijinea casa, și s-a rezemat de ei; unul era la dreapta lui, și altul la stânga. Samson a zis: 'Să mor împreună cu Filistenii!’ S-a plecat cu toată puterea, și casa a căzut peste domnitori și peste tot poporul care era acolo. Cei pe care i-a prăpădit la moartea lui au fost mai mulți decât cei pe care-i omorâse în timpul vieții.”

Lucrarea lui Dumnezeu se va împlini, și în final va birui tot El, dar tu în ce stare vei fi ?

Soluția este rugăciunea

Dacă simți că ai pierdut, o poți lua încă de la capăt!

Dacă vei constata că pierzi sistematic din caracteristicile celui pus deoparte, oprește-te și stai de vorbă cu Dumnezeu, nu e timpul pierdut. Nu este obligatoriu să-ți pierzi ochii ca să fii mântuit.

Dacă ai cedat de tot și s-a pierdut și ultimul semn al apartenenței tale la „seminția aleasă” și la „neamul sfânt” mai ai o soluție – chiar și dintre stâlpi și fără ochi – strigă către Domnul care „nu obosește iertând”.

Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de proroci! (Evrei 11,32)

Samson a știut în final la cine să strige și numele lui completează lista eroilor credinței.

Numele tău va fi scris în cartea din ceruri, dacă nu „vei face ca și mai înainte”! ■

*Viorel Răducanu,
secretar-trezorier,
Conferința Oltenia*

ISUS te cheamă să mergi împreună cu El. Poate ți se pare surprinzător, dar este o aventură minunată, n-o pierde! Echipează-te pentru această călătorie cu un abonament la revista *Curierul Adventist*. Studiile biblice, articolele devoționale și experiențele personale îți vor oferi o adâncă înțelegere a lucrurilor spirituale.

Abonează-te la *Curierul Adventist* și te vei bucura de veștile noi cu privire la ceea ce face Dumnezeu în Biserica Sa. Vei fi inspirat de experiențele celor care au fost schimbați de Dumnezeu și care au primit noi semnificații și sensuri pentru viețile lor. Nu uita! Dacă dorești acest lucru, te poți abona acum.

Talon de comandă

Revista *CURIERUL ADVENTIST*

☐ **Doresc să mă abonez la revista *Curierul Adventist***

12 reviste/an – 36 lei

Comunitatea:

Conferința:

Nume și prenume

str., nr., bl., sc., et.,

ap., localitatea, județ/sector,

cod, telefon

Vă rugăm să completați acest talon (cu majuscule) și să-l oferiți, împreună cu contravaloarea abonamentului, responsabilului cu literatura din comunitatea dumneavoastră.

DIASPORA ROMÂNEASCĂ

PE MELEAGURI ELENE

LIVIA BACIU

Considerăm un har special, ca anul acesta, când întreaga suflare adventă din România sărbătorește 100 de ani de activitate corală, suflul lucrării evanghelice prin cântec să se propage cu repeziciune și în diaspora, pe meleaguri elene.

Din luna februarie 2007, tânărul dirijor Vlad Baciu, a primit inspirația de la Cel de la care vin toate darurile bune, să adune un grup de 20 membri de naționalitate română din Atena, pentru a se pregăti în vederea transmiterii mesajului Evangheliei la toți prietenii bisericilor noastre din întreaga Grece. Inițiativa a fost bine primită și încurajată de conducerea Misiunii Elene.

• Pe data de **28 aprilie**, în ținute reprezentative, turneul nostru a avut ca punct de pornire Biserica multinațională din Atena. Timp de o oră am cântat, spre slava Mielului, imnuri de laudă și de mulțumire, imnuri cu tema: „Vești Bune” despre iubirea lui Dumnezeu, despre sacrificiul Fiului și despre chemarea duioasă a Spiritului Sfânt, în trei limbi: greacă, engleză și română. Înainte de fiecare piesă, un corist prezenta un text biblic în limba greacă, care reflecta mesajul imnului respectiv. Apelul din finalul concertului constituia momentul deciziei.

• Apoi, pe data de **5 mai**, am vizitat bisericile adventiste din Berea, Tesalonic și Katerini, unde mulți

oaspeți, surori și frați au fost prezenți, aducând împreună mulțumire Celui care a „suferit crucea și a disprețuit rușinea” pentru fiecare dintre noi...

• Concertul de pe data de **19 mai** a constituit o „aventură” specială. După călătoria de 9 ore cu vaporul pe Marea cea Mare, am ajuns în Portul Iraklio, Creta. În Biserica Adventistă de acolo, unde a avut loc și concertul, am petrecut un Sabat minunat cu prietenii, frații și surorile noastre. Am fi dorit ca, la înapoiere, să oferim un asemenea prilej și celor de pe vapor. Nu știam dacă trebuie să cerem voie comandantului sau, pur și simplu, să începem să cântăm. Ne-am rugat și Dumnezeu, adevăratul Comandant, ne-a inspirat să cântăm. Cu fiecare imn înălțat, tot mai mulți pasageri se adunau în jur. La un moment dat, i-am întrebat dacă nu îi deranjam. Răspunsul ascultătorilor a fost încurajator: televizoarele s-au închis. După cântec, am avut „închiderea Sabatului”. Un frate a înălțat o rugăciune, în limba greacă pentru toți cei prezenți: călători și chiar personal de bord. Toți laudau pe singurul Dumnezeu. Asta era și dorința noastră.

• Pe data de **2 iunie**, am vizitat a II-a Biserică Adventistă de greci din Atena, Nikea. Imnul „Aleluia”, un fel de șlagăr al grecilor, l-am intonat împreună cu întreaga audiență.

• În dimineața Sabatului din 23 iunie, am avut serviciul divin al Cinei Domnului, în biserica noastră română din Grecia, iar după-amiază, a avut loc concertul evanghelistic. Între membrii și invitații noștri, am avut bucuria să primim ca oaspeți și trei familii din Iași, venite în vizită la Atena.

• Experiența **Peloponis** s-a derulat pe parcursul a două zile. În prima, aveam ca țintă Biserica Adventistă din Zaharo, unde sunt 15 membri de naționalitate bulgară. Deoarece locul de adunare era prea strâmt – o garsonieră – fratele pastor ne-a propus ca întâlnirea să aibă loc într-o pădure, în apropiere de țărmul mării. Evenimentul s-a derulat în două etape. Mai întâi, ne-am deplasat cu toții pe plajă, unde a avut loc un botez de două persoane. Spre seară, într-un cadru feeric, sub rășinoase gigantice, a avut loc concertul propriu-zis. Au participat peste 45 de persoane dintre care bulgari, români, greci și englezi veniți în stațiune și mulți... îngeri care au cântat cu noi. Am simțit din plin ajutorul ceresc... Traducerea apelului s-a făcut, de data aceasta, în greacă și engleză. A mai fost prezent și Dascălul Bisericii Ortodoxe, care ne-a adus legume proaspete din grădina lui. Seara, când localnicii și invitații s-au întors la casele lor, noi am rămas în pădure. Am întins corturile și apoi ne-am răcorit în valurile mării.

Atena

Botez la Zaharo

• A doua zi, duminică, am vizitat câteva localități, printre care și Olimpia, de unde a pornit pentru prima dată flacăra olimpică. Seara, la ora 19:30, am onorat invitația unei biserici evanghelice de greci, din localitatea Amaliada, unde am susținut concertul. Mesajul advent a fost foarte apreciat de cei peste 50 de participanți, iar întâlnirea s-a terminat într-o atmosferă cerească, de laudă și de mulțumire la adresa Domnului nostru minunat.

• Primii binecuvântați ai acestor călătorii misionare am fost chiar noi. Spun asta, deoarece 9 dintre prietenii care ne-au însoțit aproape în toate aceste ocazii și-au predat viața lui Isus, intrând, prin botez, în Biserica Adventistă.

Am considerat acest turneu doar o repetiție pentru Marele Concert, când reuniți de pe toate meridianele, nu numai greci sau români, ci din orice neam, seminție și norod, vom intona plini de bucurie Cântarea lui Moise și a Mielului. Toata lauda și slava Minunatului nostru Domn, Isus Hristos. Amin! ■

Katerini

Livia Baci,
Comunitatea Atena,
Grecia

MISIUNE PE LITORAL

Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. (Apoc. 14)

**CASANDRA OLTEANU și
VIOREL OLTEANU**

In zilele fierbinți ale lunii iulie, Dumnezeu a înviat sufletele multor oameni veniți din diferite zone ale pământului pe litoralul Mării Negre. În mijlocul ofertelor de tot felul, standul nostru de sănătate venea ca o „alternativă la babilonia din jur” – remarcă făcută de o familie din Ardeal.

Încă din prima zi, am primit asigurarea că suntem un canal prin care se va transmite adevărul, șeful uneia dintre terasele învecinate spunându-ne: „Ce bine că ne avem aici unii pe alții, timp de o lună!” Am primit totodată și o responsabilitate, la devoționalul de deschidere a campaniei, aceea de a fi „o lună plină”. Prin harul lui Dumnezeu, oameni prețioși au trecut pe la stand și am putut spune fiecare: „Ce bine că ne-am avut aici unii pe alții.”

Un preot ortodox a cumpărat *Viața lui Isus*, iar după două zile reacția unui alt-preot față de această carte ne-a dat mai mult curaj. Acesta, după ce ne-a rugat să-i facem rost de muzică creștină, ne-a mărturisit că a cumpărat cu un an în urmă, din același loc, cărțile *Viața lui Isus* și *Parabolele Domnului Hristos* și că a rămas profund impresionat. Mi-a dat adresa și mi-a strâns mâna într-un fel prin care a arătat că ne este aproape și că apreciază ceea ce facem.

O doamnă din București, medic de școală, deși nu citea Biblia, a spus că vrea să se facă neapărat adventistă doar pentru a putea să se implice și ea în lucrarea pe care o facem noi. A cumpărat cărțile *Viața lui Isus* și *Adio țigări*. Am întrebat-o de ce, știind că era nefumătoare, iar ea mi-a spus:

– Păi nu m-ați învățat așa? Pe aceasta am luat-o pentru că mi-ați spus că trebuie să caut mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, iar aceasta să o dau la alții, ca să se lase de fumat.

Eu nu făcusem altceva decât să-i împrumut cartea *Minte, caracter, personalitate*, ca s-o citească pe plajă, iar ea a învățat într-un timp foarte scurt că trebuie să devină misionară în Numele lui Isus. Cărțile și le-a ales singură, fără să i le prezint eu. Oamenii vor fi convertiți nu de ceea

ce spunem, ci vor fi impresionați prin Duhul Sfânt de ceea ce ne vor vedea că facem și de ceea ce suntem... Și lucrul acesta se va realiza într-un timp foarte scurt.

Un pastor penticostal ne mărturisește că apreciază cărțile de alimentație pe care le cumpărase deja și că este implicat în proiecte de promovare a unui stil de viață sănătos în multe biserici, spunându-ne că are convingerea că alimentația are un impact mare asupra stării spirituale a membrilor bisericii.

„Două pâini pleacă peste hotare” – Într-o seară, la câțiva metri de standul nostru, în mijlocul gloatei de oameni care forfoteau într-o parte și alta a falezei din Mangalia, observ o familie care avea privirile îndreptate către panoul cu cărți. Le fac semn să se apropie.

– Nu înțelegem limba română! a zis unul din ei într-o limbă pe care nu am uitat-o, limba germană.

Ca dovadă a faptului că Isus îi atrage la El pe toți oamenii, portretul lui Isus de pe coperta cărții de pe panou i-a făcut să se oprească.

– Pot să vorbesc în limba dumneavoastră, le-am spus.

Aceștia, surprinși și bucuroși, s-au apropiat de stand. Erau două familii. Unul dintre domni m-a abordat cu întrebarea unui ortodox cu prejudecăți:

– Ce religie aveți?

– Sunt adventist.

Neștiind nimic despre această religie, îmi cere să-i spun mai multe, însă soția lui mi-a luat-o înainte și foarte cunoscătoare îi spune tot ceea ce cred adventiștii. Ei erau catolici. Nu am scăpat ocazia de a le recomanda cartea *Tragedia veacurilor* și, ca să mă asigur că nu vor uita, le-am scris titlul cărții în germană pe o bucată de hârtie. La despărțire, mi-au dat adresa, dorind să afle mai multe despre felul în care eu L-am cunoscut pe Dumnezeu în țara lor. După ce au plecat, Duhul Sfânt mi-a adus în minte un gând: bucată aceea de hârtie se poate pierde, impresia discuției noastre putea fi ștearsă de trecerea timpului iar eu aveam acasă cărțile *Hristos, Lumina lumii* și *Tragedia veacurilor*

în limba germană, într-o grafică deosebită, prima având ca titlu *Isus, omul care mișcă lumea*, iar cea de-a doua având pe copertă *10 motive pentru care ar trebui să citești această carte*.

M-am rugat ca Domnul să-i aducă din nou la stand și să le pot oferi aceste cărți. Dumnezeu a pus în mișcare mai multe persoane: tatăl meu a dus cărțile la sediul Sola Scriptura din Târgoviște, fr. Liviu Stănescu a făcut un drum de la Câmpina pentru a le lua și a le da mai departe unui frate de la Topraisar, venit la o nuntă în zonă. Misiunea a fost preluată de fr. Dan Neacșu, implicat în lucrarea Sola Scriptura pe litoral, care s-a deplasat special la Topraisar, pentru ca cele două comori să ajungă în timp util la Mangalia. Impresionați și plini de recunoștință, nemții au primit cele două cărți cadou împreună cu o dedicație: „Aceste cărți le-am primit cadou de nuntă, însă valoarea lor este atât de mare, încât nu le putem păstra doar pentru noi. Isus vă iubește și noi, de asemenea, vă iubim”... Întregul cer se pune în mișcare pentru a întâmpina nevoia unui om care caută salvarea. Cunoscedin experiență puterea cuvântului scris și ce poate face Dumnezeu din viața unui om care descoperă dragostea și adevărul Său. Îmi aduc aminte cu recunoștință cum, în urmă cu trei ani, după mai multe mobilizări de oameni și îngeri, o călugăriță nemțoaică mi-a oferit o Carte mie, un deținut român din Germania.

Așteptăm timpul când mulțimi de oameni, pe care nu-i putem cuprinde aici; ne vor spune: „Ce bine că ne-am avut unii pe alții, pe litoral, în luna iulie 2007!” Așteptăm însă, rugându-L pe Isus să ne descopere locul unde vrea să lucrăm pentru El în lunile următoare. Roagă-L și tu!

Temperaturile înalte care ne aduc tot mai des aminte de arșița ce va părjoli pământul în timpul plăgilor, împing tot mai mulți oameni pe litoral, aproape de briza mării. Dar setea sufletului, cu ce să o mai stingi, căci arșița imoralității atinge temperaturi sufocante. Nu poți să nu te întrebi: cum mai poate cineva care își hrănește sufletul și trupul zi și noapte cu lucruri de nimic, care paralizează atât puterile fizice, cât și cele mentale, să mai perceapă glasul

suav ca un susur al Duhului Sfânt? Sunt poate ultimele ocazii, ultimele chemări, ultimele indemnuri. Va răspunde cineva? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că este mai multă putere în har decât în păcat și El Își apără copiii din Babilon și îi pregătește pentru Ziua cea mare.

Dumnezeu, care veghează în permanență pașii omului, a condus un „**Nicodim**” la standul nostru, la o oră târzie, aproape de miezul nopții. De fapt, dacă ar mai fi întârziat cinci minute, nu ne-ar mai fi găsit. Și pentru că a sosit exact în momentul când ne pregăteam să plecăm, aveam convingerea că Dumnezeu avea un plan cu el în noaptea aceea. Deci, i-am prezentat *Viața lui*

Isus ca fiind o carte deosebit de valoroasă, care evidențiază frumusețea caracterului Aceluia cu care vom da ochii cât de curând.

— O interpretare ca multe altele! a spus tânărul cu tristețe în glas.

— Fiecare interpretează Biblia cum vrea el.

— Dar dumneavoastră ați citit Biblia? îl întreb.

— Biblia am citit-o, dar calea n-am găsit-o!

— Cum așa? mă arăt eu surprinsă.

— Nu a declarat Isus: „Eu sunt Calea”?

— Ba da, numai că eu, dacă urmez Biblia, n-am cum să mai fiu ortodox. Ortodoxia e în totală contradicție cu ce scrie în Biblie. Despre martorii lui Iehova

nu știu ce să zic, și la ei am văzut contradicții. Penticostalii la fel. Nu știu pe ce cale s-o apuc.

Era limpede. Duhul Sfânt ne-a arătat în mod clar că tânărul acesta avea nevoie de *Tragedia veacurilor*, așa că soțul meu i-a prezentat-o ca pe o carte care răspunde nedumeririlor lui. Foarte interesat și nerăbdător, tânărul a luat cartea și a deschis-o. Cu o expresie de uimire, cu o voce puternică,

răspicată și emoționată a început să citească. Dumnezeu îi vorbea direct prin carte, chiar printr-un paragraf din Scriptură.

„Să nu vă părășiți dar încrederea voastră pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce

v-a fost făgăduit... Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el... Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință

pentru mântuirea sufletului.” (Evrei 10.35-39)

Ce frumos sunau acele cuvinte în gura acestei persoane, mai presus de vuietul mulțimii, de muzica demonică asurzitoare și de veselie deșartă a litoralului.

În plus, am fost încă o dată martorii bunătății lui Dumnezeu, care Se descoperă fiecărui suflet tremurător și derutat care caută Calea. Calea cea dreaptă, Calea cea îngustă, Calea care duce la Cer!

Influența cărții *Tragedia veacurilor*

Într-o dimineață fierbinte, în jurul orei 10:00, pe lângă standul nostru a trecut un domn în vârstă, cu o figură distinsă. Domnul m-a îndemnat să-i prezint *Tragedia veacurilor*, așa că i-am recomandat fără prea multă introducere această carte. Am insistat în mod special asupra rolului pe care papalitatea îl joacă pe scena politico-religioasă a lumii încă de la începuturile creștinismului și până la sfârșitul istoriei.

Poți rămâne indiferent când vezi că cineva încearcă să-ți controleze conștiința și să-ți impună propriul sistem de închinare? Nici acest domn nu a rămas indiferent. Mai știa câte ceva și acum lucrurile se legau într-un lanț impresionant. Deși era uimit de discuție, nu s-a arătat interesat să cumpere cartea. Domnul m-a îndemnat să i-o împrumut. Nu-i venea să creadă. A luat-o cu bucurie și a plecat. Mai devreme decât mă așteptam, în seara aceleiași zile, s-a întors la stand cu banii pentru carte.

– Vreau să păstrez cartea. Nu ai prea des ocazia să afli astfel de lucruri. Sunt ținute ascunse, ca să nu știi ce se întâmplă cu adevărat. Să știți că m-a captivat lectura aceasta.

Lădat să fie Numele Domnului, care deschide ochii orbilor și face ca Lumina să strălucească cu putere în locuri întunecoase.

Câte persoane ați întâlnit care să fie fascinate de ceva și care nu vorbesc cu nimeni despre ceea ce le absoarbe tot interesul? Eu nu am întâlnit încă pe nimeni și nu mică mi-a fost bucuria când, peste câteva zile, același domn a trecut din nou pe la stand și mi-a mărturisit:

Standul din Eforie Sud

– Să știți că am popularizat cartea în tot sanatoriul. Numai despre asta vorbesc cu toată lumea și cartea circulă de la unul la altul. Ce bine că au existat oameni ca Luther și Wycliffe care să aibă curajul să se ridice împotriva abuzurilor papalității.

Și ce bine că mai sunt și astăzi oameni sensibili la vocea Duhului Sfânt, care cercetează cu interes lucrurile cu adevărat importante pentru veșnicie și-i molipsesc și pe cei din jurul lor, iar Cuvântul lui Dumnezeu se răspândește ca focul în miriște!

„După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: 'A căzut, a căzut Babilonul cel mare. A ajuns un locaș al dracilor și o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte'... Apoi am auzit din cer un alt înger care zicea: 'Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți de urgiile ei!'” (Apoc. 18,1,2,4)

Duhul Sfânt biruiește spiritele

„Credința în manifestările spiritiste deschide ușa pentru duhurile amăgitoare și pentru învățăturile demonilor răi, în felul acesta, influența îngerilor răi va fi simțită în biserici... Dar nimeni nu trebuie să sufere mânia lui Dumnezeu până când, mai întâi, adevărul nu i-a fost adus în minte și în conștiință și nu a fost respins. Sunt mulți care nu au avut niciodată ocazia să audă adevărurile deosebite pentru vremea aceasta.” (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p.528, 529)

La o vârstă înaintată, eu o privire inteligentă și cercetătoare care trădează o minte activă, domnul din fața mea răsfoiește cu interes cartea *Viața lui Isus* de pe standul nostru. Simt într-un mod special prezența Duhului Sfânt.

– Despre apostoli nu aveți nimic?

– Ba da! Și îi arăt cartea *Faptele apostolilor*.

– M-ar fi interesat mai multe despre misiunea lui Toma în India, dar aici nu spune nimic despre asta, comentă în timp ce studia cu atenție cuprinsul cărții.

– Aceste cărți urmăresc firul Bibliei,

– Eu am citit Biblia de cinci ori.

Totuși, sunt curios cum comentează această Ellen White Evangheliile, și își întoarce din nou privirea spre *Viața lui Isus*.

După ce a plătit-o s-a și îndepărtat de stand.

– Mai rămâneți puțin! am strigat.

Vreau să vă mai prezint o carte valoroasă, o istorie din spatele istoriei, istoria creștinismului împletită cu istoria universală.

Se întoarce, aruncă o privire peste cuprins și din nou se declară nemulțumit.

– Nu găsesc aici nimic despre cavalerii templieri. Cum poți scrie o istorie a creștinismului fără să amintești nimic despre ei?

– Cartea aceasta nu-și propune să fie un raport detaliat al istoriei creștinismului, ci punctează marile evenimente cu rezonanță profetică și stabilește relația între ele.

De aici s-a legat o nouă discuție și, așa cum se întâmplă de multe ori, s-a alunecat dintr-un subiect în altul pe nesimțite, până când Duhul Sfânt a condus conversația spre subiectul *spiritism*.

– Nu înțeleg de ce biserica nu acceptă spiritismul. Spiritele marilor oameni de cultură: Eminescu, Arghezi, Hașdeu și alții încă au de oferit multe umanității.

– Aș vrea să vă ofer împrumut cartea *Tragedia veacurilor* ca să citiți capitolul „Spiritismul”.

– Nu pot, nu am timp! spuse în timp ce se îndepărta cu pași iuți de stand.

Ah, dacă aș fi știut, i-aș fi spus măcar un cuvânt, o avertizare, ceva la care să mai poată medita. *Doamne, adu-l înapoi te rog, nu-l lăsa pe mâna celui rău!* m-am rugat în gând, în timp ce-l urmăream cu privirea prin mulțime. Slavă Domnului că El nu se lasă niciodată așteptat când un suflet se află în primejdie. Așa că peste două zile o figură cunoscută apare din nou la stand.

– Am venit să citesc capitolul „Spiritismul” din *Tragedia veacurilor*.

Ce Dumnezeu minunat avem! Inima mea cânta de bucurie în timp ce acest domn s-a așezat pe scaun hotărât să citească. După câteva paragrafe însă, dădu cartea la o parte.

– Sigur că da! Aici combate spiritismul. Dar eu am dovezi că nu Diavolul stă în spatele spiritismului. De exemplu, spiritul lui Panait Istratie, care a fost un ateu, a rugat un grup de spirițiști să se roage ca Dumnezeu să-l ierte și să-l accepte, iar după ce s-au rugat, li s-a arătat din nou și le-a mulțumit. Mai mult decât atât, i-a îndemnat să creadă în Domnul Isus. Nu poate Satana să-i conducă pe oameni la Isus!

– Mesajele acestor spirite pot fi fără reproș, pentru că Biblia ne avertizează că Satana poate apărea ca un înger de lumină. Dumnezeu voastră ați citit Biblia de cinci ori și cunoașteți originea experienței spiritiste a lui Saul. Mai știți că Biblia vorbește întotdeauna despre moarte ca despre un somn, iar subiectul învierii este foarte mult și clar prezentat în Scriptură. Dumnezeu voastră trebuie să faceți o alegere: ori cu Dumnezeu, ori cu demonii. Oricât de pașnici și de binevoitori vor să pară, sunt duhuri înșelătoare! Nu e de glumit!

– Sunt în mare dilemă..., spuse îngândurat.

– Puteți continua capitolul în liniște la hotel. Vă las cartea împrumut, așa cum v-am mai zis. Să nu faceți în grabă o alegere așa importantă.

– Nu, nu! Nu am timp!

Și a dispărut la fel de repede ca prima dată.

Doamne, lupta e mare, dar Tu l-ai biruit per cel rău. Arată-ți slava Ta!

De data aceasta, răspunsul a sosit mult mai repede. Peste o oră, același domn este din nou la stand.

– Măine vă găsesc aici? Vreau să cumpăr cartea.

Satana nu l-a lăsa nici împrumut să o ia, dar Domnul l-a convins să o cumpere. Nu doar un capitol, toată trebuie citită, apoi oferită și altora. Deci trebuie cumpărată!

– Măine este sâmbătă și noi nu lucrăm. Duminică ne veți găsi din nou.

A fost un Sabat de rugăciune și emoții. Duminică scrutam zarea cu privirea. Vine sau nu vine?

A venit!

– Vreau să mai citesc și eu puțin.

– Sigur!

A luat *Tragedia veacurilor* și s-a cufundat în lectură aproape o oră. În cele din urmă, s-a decis. „O cumpăr!”...iar în cer au izbucnit cântece de bucurie.

„Acum, razele de lumină pătrund pretutindeni, adevărul este văzut cu claritate, iar copiii cinstiți ai lui Dumnezeu rup legăturile care i-au ținut...Adevărul le este mai prețios decât orice altceva. În ciuda unirii tuturor forțelor împotriva adevărului, un mare număr va lua poziție de partea Domnului.” (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 536) ■

Cassandra și Viorel Olteanu
Colportori, Conferința Muntenia

VISUL a devenit

REALITATE

GERLINDE ALSHER

Inainte de a fi membră adventistă, în timp ce asistam la seminariile fr. Bernd Wohner, am fost impresionată de sfaturile cu privire la un stil de viață sănătos și, nu după mult timp, m-am decis să particip la cursurile de specializare oferite de DVG (Deutscher Verein für Gesundheitspflege/ Asociația Germană pentru Sănătate), pentru a învăța să coordonez proiecte de sănătate.

Primii pași

În anul 1988, fr. Bernd Wohner a fost desemnat ca manager al firmei DVG. Dânsul m-a sfătuit să pun bazele unui centru pentru sănătate DVG în orașul meu, Grunzhausen. Primul curs de control al greutății corporale l-am ținut la Facultatea de Științe Populare, în orașul vecin, pentru ca să mă asigur că nu mă cunoaște nimeni. S-au anunțat 14 participanți, ca apoi să constat că eram așteptată de 25 de persoane nerăbdătoare să învețe. Încurajată de acest succes, am început să ofer cursuri și în orașul meu.

Pe atunci, comunitatea se întâlnea în Sabat într-o hală a unei foste fabrici de mezeluri, clădire care slujea și ca azil pentru sărmani. Pe dinafară, clădirea nu arăta întocmai ospitalieră și nu se preta unor servicii publice ca acelea pe care doream noi să le oferim. Ori de câte ori veneau la aceste cursuri participanții, ne simțeam stânjeniți. Toți aveau case frumos amenajate, dar de Casa lui Dumnezeu nu se ocupa nimeni. S-a întâmplat uneori ca cei înscriși la cursuri să vină, însă văzând locația, să întoarcă mașina și să plece, apoi să ne sune și să ne spună că nu ne-au găsit; ceea ce găsiseră era doar o fabrică părăsită. În inima mea, creștea dorința de a avea o comunitate și un centru de sănătate potrivite cu nevoile

publice. Visam să-i ajut pe oameni în nevoile lor acute de sănătate, la fel cum a făcut Domnul Isus.

Visul

Într-o noapte, am visat cum clădirea comunității noastre s-a transformat într-o clădire și un centru de sănătate moderne. În vis, vedeam cum se țineau acolo cursuri, cum se vindeau cărți și cum participanții la cursuri luau masa la restaurantul nostru. Acest vis m-a preocupat multă vreme. M-am plecat în rugăciune și L-am întrebat pe Dumnezeu ce putea să însemne visul meu. Nu am spus nimănui despre acest vis, dar despre dorința de a avea un locaș de închinare și un centru de sănătate am povestit câtorva surori. Am început să ne rugăm împreună în sensul acesta și ne-am pus la dispoziția lui Dumnezeu. Am urmărit o vreme ofertele imobiliare, dar nu se ivea nimic convenabil pentru noi și am înțeles că trebuie să mai așteptăm, că nu acesta este modul prin care Dumnezeu ne va răspunde. Între timp, ofeream în continuare cursuri în vechea clădire și în cadrul facultății.

Încep să se deschidă cărări

În anul 1996, în oraș s-a înființat un centru care închiria spații pentru servicii în folosul societății. Prin intermediul presei, am aflat că prețul este avantajos tocmai pentru activități care prevăd promovarea „sănătății, a frumuseții și a unei stări de bine”.

Am adus la cunoștință Conferinței Bavariei de Nord și sediului central DVG această oportunitate și, după lungi dezbateri cu oficialitățile locale, am obținut un contract pentru doi ani. Ne erau puse la dispoziție o sală de conferințe, un birou și o bucătărie. Am venit astfel cu programul nostru educativ despre sănătate pe piață, dacă se

poate spune așa. În sălile alăturate, s-a înființat o sală de fitness, mai multe cabinete de medicină alternativă și un salon de cosmetică. Îndată am observat că era benefic faptul că ne desfășuram activitatea într-un spațiu public, separat de locașul de închinare. Pe lângă programe de control al greutateii corporale, de renunțare la fumat, managementul stresului, cursuri de gătit și consiliere individuală pentru o alimentație sănătoasă, țineam acolo și seminarii pe teme religioase, cum a fost evanghelizarea prin satelit „Îndrăznește să trăiești” a fr. Johann Gerhard, în 1999. Timp de trei ani, am avut posibilitatea să desfășuram cursuri și seminarii în acest centru. Am stabilit astfel multe relații, devenind cunoscuți. În tot acest timp, în Sabat ne întâlneam tot în fosta fabrică. Dumnezeu ne-a arătat că lucrarea medicală reprezintă brațul drept pentru înaintarea Evangheliei și că cele două ramuri ar trebui să conlucreze și la noi în oraș.

Cadoul de la Domnul

Într-o dimineață de Sabat, în timp ce ne rugam pentru ca Dumnezeu să ne descopere un loc potrivit pentru a înființa centrul nostru și un sediu nou pentru biserică, trei frați – fără să fi vorbit unul cu celălalt – au primit în minte imaginea unui anumit loc. Administrația locală ne-a spus că locul cu pricina este vândut unui proprietar, în proporție de 99%. Ne-am plecat din nou în rugăciune înaintea lui Dumnezeu pentru a-L întreba dacă acela este locul pe care El vrea să ni-l dea. După trei luni, ni s-a comunicat că terenul stă din nou la dispoziția potențialilor cumpărători. Domnul care intenționase să-l achiziționeze s-a retras din tranzacție, aparent fără motiv. Pe terenul respectiv, se mai afla și o hală de 400 metri pătrați, un adevărat cadou de la Dumnezeu. Aici am organizat pentru început „O săptămână DVG pentru sănătatea copilului”, la care au participat 42 de copii, un concert de nai cu Cornel Pană, cu peste o sută de vizitatori, și evanghelizarea prin satelit a fr. Dwight Nelson „Pe aceeași frecvență cu Dumnezeu”, unde au venit seară de seară cam 14

vizitatori. Nu ni s-a perceput chirie pentru utilizarea acelei săli.

Numărul membrilor comunității noastre era pe atunci de 20 de persoane. În timpul proiectelor care necesitau devotamentul și implicarea noastră activă, am avut bucuria de a vedea cum Dumnezeu adaugă la numărul nostru membri care, la rândul lor, slujeau cauzei Lui.

Șapte ani de rugăciune

Am aflat de la Conferința noastră că, pentru proiecte de o asemenea anvergură, se alocă fonduri. Noi trebuia să alcătuim descrierea exactă a proiectului și a obiectivelor acestuia, împreună cu o estimare exactă a costurilor. Ceea ce în practică părea simplu, era greu de pus pe hârtie, deoarece nimeni dintre noi nu mai făcuse așa ceva. În timp ce parcam mașina în fața sălii noastre de conferințe, o altă mașină m-a lovit. Pagubele se ridicau la 1000 mărci. Domnul din mașină mi-a explicat că asigurarea dânsului nu acoperă pagubele și că personal nu dispune de sumă. Mi-a înmănat însă cartea sa de vizită pe care scria că este arhitect. I-am explicat problema pe care o avem cu finanțarea proiectului nostru și dânsul s-a arătat dispus să ne ajute la estimarea exactă a costurilor reamenajării halei. Dumnezeu ne-a arătat din nou bunătatea Sa într-un mod inedit. Costurile se ridicau în total la 2 milioane de mărci. Ne întrebam dacă ni se vor aloca acești bani, nouă, o comunitate ce încă număra doar 20 de membri. După rugăciuni insistente, Dumnezeu a lucrat astfel încât ni s-a alocat întreaga sumă.

Terenul fusese inițial destinat dezvoltării industriale a orașului. Cu toate acestea, ni s-a aprobat să-l cumpărăm. Din momentul achiziționării și pînă la inaugurarea centrului de sănătate, am avut parte de atâtea experiențe, încât s-ar putea scrie o carte. În septembrie 1999, am început activitatea la Centrul de Sănătate și Educație pentru Sănătate DVG.

După șapte ani de rugăciune și de muncă intensivă, Dumnezeu ne-a dăruit acest centru de sănătate și o

comunitate mult mai încăpătoare și mai frumoasă decât ne-am așteptat sau am visat vreodată. Inaugurarea și dedicarea au avut loc pe data de 26 mai 2000. Cu această ocazie, ne-au călcat pragul 200 de persoane, iar în „Ziua Ușilor Deschise”, două zile mai târziu, am avut în jur de 500 de vizitatori.

Nu doar pentru orașul meu, ci pentru întreaga Germanie

Începînd cu anul 2005, am fost chemată la sediul central DVG, unde am primit însărcinarea de a coordona toate proiectele de specializare și studii în domeniul sănătății. Acum nu trebuia să mai gândesc doar pentru orașul meu, ci pentru întreaga Germanie. Nu a fost ușor, deseori se întâmpla să se suprapună evenimente la care trebuia să particip. Am învățat să-mi ordonez prioritățile și să îmi asum responsabilități. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am dus la capăt planurile și viziunea cu privire la proiectul DVG în Gunzenhausen, iar biserica a crescut cu încă 30 de membri. În anul 1999, am descris „viziunea” ca fiind o imagine a viitorului, în vederea realizării căruia trebuie depus un efort susținut. Iată ce am făcut:

1. Ne-am rugat ca Dumnezeu să ne descopere voia Sa.
2. L-am lăsat pe El să ne călăuzească.
3. Am fost consecvenți în urmărirea planului Său, pas cu pas.
4. Dumnezeu ne-a binecuvîntat și ne-a uimit cu Providența Sa.
5. Ne-am confruntat și cu situații dificile.
6. Ne-am rugat din nou ca Dumnezeu să ne descopere planul Său.

Acum, după experiența pe care am avut-o cu El, ne aflăm din nou la punctul 6. Mai sunt multe de făcut. Pentru mine, totul a început cu un vis. E uimitor cum Dumnezeu ne lasă să surprindem pentru o clipă planurile Lui și ne pune în inimă dorința de a lucra pentru El. ■

Gerlinde Alsher,
director,
Departamentul de
Sănătate,
Uniunea Germană

Prevenirea îmbătrânirii

Cercetările medicale moderne în domeniul combaterii îmbătrânirii sunt ecoul căutărilor exploratorului spaniol Ponce de Leon, care, la începutul anului 1500, spera să găsească „Fântâna tinereții” pe coasta însorită a Floridei.

Cel puțin în unele regiuni ale globului, vârstnicii reprezintă un procent din ce în ce mai mare al populației. Iar cei ajunși la o vârstă înaintată nu sunt mulțumiți doar să trăiască, ci doresc o anumită calitate a vieții și menținerea sănătății chiar și în perioada bătrâneții.

Însă, în mod ironic, în timp ce savanții urmăresc să descopere tainele întârzierii proceselor fiziologice ale îmbătrânirii, mediul social e caracterizat de abundența produselor alimentare și de o tendință puternică de diminuare a activității fizice. Așa se face că, în momentul de față, obezitatea constituie riscul de sănătate care se răspândește cel mai repede pe întregul glob. După ultimele date, țări ca Indonezia, Brazilia, Mexico, India sau China au depășit țările industriale în ceea ce privește dinamica și extinderea obezității. Iar odată cu creșterea ratei obezității, se înmulțesc și bolile legate de surplusul ponderal și obezitate, cum ar fi diabetul, bolile cardiovasculare (inclusiv accidentele vasculare cerebrale și hipertensiunea arterială), pneumopatia cronică obstructivă, afecțiunile articulare degenerative, litiaza biliară și unele forme de cancer (de exemplu cancerul de intestin gros) și lista nu este exhaustivă. Numai în Statele Unite, obezitate produce anual peste 300.000 de decese.

Deosebit de îngrijorător este faptul că, datorită epidemiei de obezitate, copiii născuți la începutul secolului 21 vor avea o viață mai scurtă decât părinții lor.

Se știe că mulți hormoni au o acțiune anabolică, de clădire și de menținere a țesuturilor și a proceselor vitale. Începând de la vârsta de 25 de ani, apare un declin lent și continuu în producerea majorității hormonilor (excepție fac cortizolul și hormonii tiroidieni). Diminuarea secreției hormonilor anabolizanți duce la o scădere treptată a performanțelor, încât, în jurul vârstei de 50 de ani, nivelul majorității hormonilor este scăzut cu 50%, iar acela al hormonului de creștere cu 60%.

Hormonul de creștere, somatotropina, sau hormonul somatotrop, secretat în lobul anterior al glandei hipofize, stimulează procesul de creștere a oaselor, a mușchilor, a organelor interne și a țesutului collagen și conjunctiv.

Efectele stimulatoare ale creșterii somatice se datorează activării proceselor metabolice de sinteză a proteinelor și prin frânarea degradării lor. Desigur, hormonul somatotrop, sau de creștere, are încă numeroase acțiuni în procesele de susținere a vieții, în tot cursul existenței umane și nu doar în perioada de creștere, de dezvoltare. Hormonul de creștere e necesar toată viața, fiind adesea numit „hormonul fântânii tinereții”.

Scăderea, paralel cu înaintarea în vârstă, a proceselor anabolice, de clădire prin diminuarea secreției hormonului de creștere, favorizează diminuarea forței și a masei musculare, creșterea masei de țesut adipos și scăderea densității osoase. Și nici un vârstnic nu poate fi o excepție!

Vestea cea bună este că lipsa acțiunilor anabolizante ale hormonului de creștere poate fi compensată printr-o activitate fizică și alimentație sănătoasă.

Iar cine dorește să mărească nivelul producției hormonului de creștere **trebuie să renunțe la masa de seară**. Consumul de alimente seara frânează secreția hormonului. Ultima masă trebuie luată până la orele 15:00. (*Hessisches Ärzteblatt* 8/2007, p. 481-484, *Der Allgemeinarzt* 11/2007, p. 34-36)

FUMATUL PASIV crește riscul demenței

Persoanele care, de-a lungul anilor, sunt nevoite să inhaleze, fără să vrea, fumul de țigări, vor avea, pe lângă celelalte neplăceri, și un risc crescut de demență. Aceasta este constatarea unui studiu efectuat timp de peste 65 de ani asupra a 3602 persoane.

Nefumătorii care în decursul vieții au trăit cel puțin 30 de ani în atmosfera poluată de fumul de tutun au un risc cu 30% mai mare de a face demență, în comparație cu riscul persoanelor care n-au trăit în apropierea fumătorilor.

Este deosebit de trist că, din cele 79.000 de decese prin fumat pasiv care survin anual în Uniunea Europeană, 72.000 de decese se datorează fumului de tutun din cadrul familiei.

(Al 59-lea Congres anual al Academiei Americane de Neurologie, 28.04.-5.05.2007)

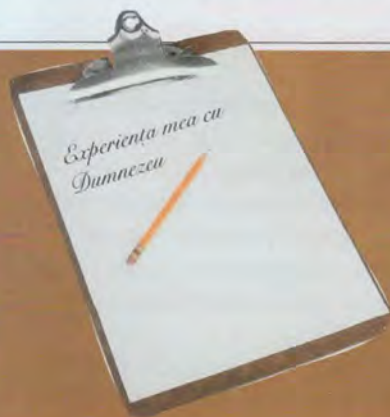

EFFECTUL UNEI SINGURE ȚIGĂRI

Azi, nimeni nu contestă faptul că fumatul constituie un factor de risc pentru boli cardiovasculare și cancer (lista ar fi prea lungă pentru a înșira toate efectele dăunătoare) și nici faptul că tutunul duce la scurtarea speranței de viață.

Relația dintre fumat și cancerul pulmonar a fost dovedită, pentru prima dată, abia acum 50 de ani, de către epidemiologul englez Richard Doll și colaboratorii. Este deosebit de interesant că deja cu 100 de ani mai înainte – în anul 1848 – o tânără de 21 ani avertiza lumea despre efectele nocive ale tutunului și cafelei. Dar cine o credea?

Un studiu relativ recent, publicat de Richard Doll și Richard Peto, asupra medicilor englezi fumători, născuți între anii 1920 și 1929, care au fost urmăriți 50 de ani, ajunge la concluzia că fumatul zilnic a numai 1-2 țigări crește riscul infarctului miocardic cu 10-15%. Un alt calcul arată că fiecare țigară fumată scurtează viața cu o jumătate de oră. Câte vieți ar fi fost salvate dacă omenirea ar fi crezut cele scrise cu 100 de ani înainte de recunoașterea științifică a efectelor dezastruoase ale fumatului! (*Clin Res Cardiol* 2007; 96:522-523)

RÂSUL – medicamentul cel mai bun

Pe lângă efectele reconfortante, se pare că râsul ajută ca și laptele de mamă, să combată alergiile cutanate. Copiii cu eczeme, hrăniți la sân, prezentau simptome cutanate mai ușoare dacă, cu câteva ore înainte de alăptare, mamele râdeau. La această concluzie a ajuns și Hajime Kimata, de la spitalul Moriguchi-Keijinkai din Osaka, Japonia.

Autorul studiului prezenta femeilor care alăptau fie filme comice, cu Charlie Chaplin, fie filme cu informații referitoare la starea timpului, după care, la intervale regulate, colecta probe de lapte de sân. Apoi, după două alăptări la sân, determina reacțiile alergice ale copiilor la diferite alergene. Copiii ale căror mame au râs prezentau reacții cutanate evident mai reduse. Toți copiii și unele mame suferau de o formă medie de eczemă atopică. „Ar fi bine să cercetăm dacă 15 minute de râs zilnic pot diminua alergiile la mame și la copii” comentează Michael Miller, de la Centrul Medical al Universității Maryland, Baltimore, SUA, care studiază efectele râsului asupra bolilor de inimă.

În sfârșit, știința confirmă cele scrise de Solomon acum 3.000 de ani: „O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele”. (*NewScientist*, 16 iunie 2007, p. 23)

grupaj realizat de dr. Emil Rădulescu, Germania

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;

e-mail: curierul@adventist.ro

Procesul de emigrare susține Biserica Adventistă din țările dezvoltate

Unul din efectele globalizării este migrarea forței de muncă din regiunile defavorizate în cele dezvoltate economic. Ca urmare a acestui trend, unii membri ai Bisericii Adventiste de pretutindeni migrează în speranța de a găsi un trai mai bun.

Regatul Unit al Marii Britanii este una dintre țările în care fenomenul emigrației și-a făcut simțit prezența în mod simțitor. După declarațiile lui Aris Vontzalidis, oficial al Conferinței Anglia de Sud, aproximativ 80% din numărul membrilor bisericii din acest arhipelag o constituie emigranții, în special cei de origine africană și sud-est europeană. „Fără emigranți, numărul membrilor Bisericii Adventiste ar scădea simțitor”, mai declară el, precizând, de asemenea, că bisericile au fost aduse la viață prin prezența lor.

Cazul Regatului Unit al Marii Britanii nu este singular, mai toate statele dezvoltate cunoscând o creștere a numărului de membri ca urmare a acestui proces, cu avantajele și dezavantajele lui.

(Taashi Rowe / ANN)

Program festiv la Negoiești-Prahova

Sâmbătă, 11 august, la Negoiești, a avut loc programul festiv, organizat cu ocazia aniversării a 80 de ani de la organizarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din localitate, ce a avut ca generic „De ani și ani, arde aici o făclie”. În cadrul programului, au fost evocați pionierii bisericii, Vasile Puica și Ion Barbu, care au adus lumina adventă în Negoiești precum și persoanele care au avut o contribuție importantă la construirea actualului lăcaș de cult în perioada comunistă (1983).

La eveniment au fost prezenți din partea autorităților primarul Radu Ilie, viceprimarul Radu Leonaș și consilierul Valeriu Sima. Domniile lor au declarat că vor continua să depună eforturi pentru a asigura un climat de egalitate, colaborare și bună înțelegere între bisericile existente pe teritoriul comunei. Și dacă primarul și-a exprimat speranța ca peste 80 de ani să ne întâlnim din nou pentru o nouă aniversare, iar viceprimarul peste 100 de ani, consilierul a dorit ca următoarea aniversare să aibă loc la a doua venire a Domnului Hristos (dânsul a crescut într-o familie adventistă, fiind

familiarizat cu doctrina bisericii).

Alături de cei aproximativ 200 de participanți, la eveniment au fost prezenți pastorii Daniel Dincă, Ciprian Crăciun și Mugurel Crăciun, fii ai bisericii din Negoiești. Pentru contribuția pe care a avut-o la construcția bisericii, în calitate de președinte al Conferinței București, pentru modul în care a condus lucrurile și pentru ajutorul spiritual pe care l-a acordat în acele vremuri tulburi, fr. Ioan Ciucă a primit cheia de aur a bisericii.

(Dorin Sisu / AARC Muntenia)

Tabără creștină la Brădățel

În perioada 3-12 august, la Brădățel, în Munții Retezat, s-a desfășurat tabăra creștină anuală, la care au participat peste 50 de persoane: familii, tineri, vârstnici și copii.

Tabăra s-a bucurat de prezența familiei pastorale Arthur și Consuela Wagner din Karlsruhe, Germania, care au susținut în această perioadă seminarii care s-au concentrat asupra unor subiecte ca: dezvoltarea caracterului, descoperirea voinței lui Dumnezeu în viața omului, respectiv educarea copiilor în familiile creștine.

(Erik Csergezan / AARC Banat)

Programul „Kids in Discipleship”

Programul „Kids in Discipleship” este un program de creștere spirituală pentru copii și adolescenți, lansat în anul 2002, care are ca scop înzestrarea părinților cu informații și deprinderi despre cum să-și îndrume copiii în viața spirituală și să prevină plecarea tinerilor din biserică după vârsta adolescenței.

Acest program constă în două etape: prima etapă, ce durează 12 săptămâni, în care părinții sunt instruiți cum să fie ucenici și formatori de ucenici, și cea de-a doua etapă, ce durează 32 de săptămâni, în care părinții și alți mentori predau studii biblice copiilor lor și altor familii, studii în urma cărora vor constata ce este potrivit și ce nu este în procesul de creștere spirituală a propriilor lor copii.

Programul a fost lansat în Diviziunea Nord-Americană de pastorul Don MacLafferty de la

Collegedale Adventist Church din Tennessee și se bucură de un real succes nu doar în Statele Unite, ci și în Australia și în unele părți ale Europei.

(Ansel Oliver / ANN)

Studentii de la Universitatea Caraibiana de Nord premiați la concurs de software

Studentii de la Universitatea Adventistă Caraibiană de Nord, din Jamaica, s-au plasat pe locul III, la concursul internațional de software pentru design „Microsoft's Imagine Cup”, care a avut loc pe data de 10 august a.c. la Seul, Coreea. Echipa a câștigat premiul în valoare de 10.000 de dolari pentru un program ce creează un mediu centralizat, de învățare, punând în legătură profesori, studenți și resurse.

(NCU/ANN)

Camporeea Internațională a Exploratorilor din Diviziunea Euro-Africa

În perioada 30 iulie – 5 august 2007, la Fontainebleau, la 60 km de Paris, Franța, a avut loc cea de a zecea ediție a Camporeei Internaționale a Exploratorilor din Diviziunea Euro-Africa. Cei peste 1900 de exploratori și instructori prezenți, veniți acolo din țări ca Austria, Belgia, Cehia, Elveția, Franța, Germania, Italia, România, Portugalia, Slovacia și Spania au descoperit vreme de o săptămână, zi de zi, noi și noi implicații ale luminii, întregul eveniment desfășurându-se sub motto-ul: „Turn to the light!”

Între cei peste 1900 de exploratori, cazați pe unul dintre hipodromurile orașului în care Napoleon I își avea reședința de vară, 152 alcătuiau delegația României, copiii având posibilitatea de a se implica în activitățile oferite de organizatori, fiecare țară participantă având în grijă realizarea unui anumit punct din program.

Drumul spre casă a fost marcat de popasul în Valea Valdenzilor. Pe parcursul zilei petrecute acolo, în inima munților, copiii au avut posibilitatea de a vizita una dintre peșterile-biserică ale valdenzilor, o școală în care erau pregătiți pastorii valdenzi și două dintre bisericile valdenzilor de astăzi.

Simplitatea și mesajul fiecăruia dintre lucrurile văzute a rămas în mintea copiilor ca încă un pas în drumul întoarcerii spre lumină.

(Cristina Neagu / AARC)

O sută de ani de prezență adventistă în Șepreus

Sub genericul „De n-ar fi fost Domnul de partea noastră nu am fi ajuns aici”, generic sugerat de textul biblic din Psalmii 124,2, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Șepreus, județul Arad, și-a sărbătorit sâmbătă, 11 august, centenarul. Sala de cult a devenit neîncăpătoare pentru mulțimea celor adunați din localitate, din județ și chiar din județe limitrofe Aradului.

Alături de primarul comunei, domnul Teodor Pinteau, au fost prezente personalități marcante ale județului: domnul senator Nicolae Iotcu, doamna deputat Lia Ardelean, domnul deputat Constantin Traian Igaș, precum și președintele Consiliului Județean Arad, domnul Iosif Matula. În alocuțiunile lor, fiecare dintre demnitarii prezenți au avut cuvinte de apreciere la adresa comunității adventiste.

Din partea Uniunii de Conferințe a fost prezent fr. Viorel Dima, director al Departamentului de Libertate Religioasă și Relații Publice, care a rostit Cuvântul Domnului.

Referindu-se la numeroasele realizări ale adventismului (instituții medicale avangardiste, centre de educație, activitate de slujire socială prin ADRA și altele), fr. Dima a punctat că principala valoare a adventismului a fost, este și trebuie să rămână spiritualitatea autentică, singura în stare să ne facă „lumini ale lumii” și „sare a pământului”.

(Narcis Ardelean / AARC Banat)

Discuții despre vestirea Evangheliei în postmodernism

Peste 1.200 de oameni s-au întâlnit în cea mai mare tabără creștină care a avut loc la Universitatea Adventistă din Friedensau, Germania. Tabăra s-a desfășurat în perioada 31 iulie – 5 august a.c. și a avut ca scop discuțiile privind tentativa de „a face o legătură între Evanghelie și societatea postmodernă”, după declarațiile lui Martin Haase, purtătorul de cuvânt al organizatorilor. „Oamenii nu ne întrebă despre cele 28 de puncte fundamentale de credință, ci ei doresc să intre în legătură cu Dumnezeu”, a mai adăugat el. Discuțiile s-au axat în mod deosebit pe cum să-i conduci pe oameni de la sincretismul lor spiritual la „o înțelegere curată a lui Dumnezeu”.

(ANN)

Ș T I R I

Final de semestru la Masterul în Educație

M-am întrebat de multe ori ce poate fi mai frumos vara, după un an plin de trudă, când puterile au ajuns aproape la capăt, decât să te relaxezi și să te bucuri de o vacanță binemeritată. Vara aceasta însă, 67 de persoane au descoperit ceva mai bun decât liniștea unei vacanțe la munte. Timp de 6 săptămâni, în perioada 18 iunie – 26 iulie 2007, în cadrul Institutului Teologic Adventist de la Cernica s-au desfășurat cursurile Masterului în Educație, organizat de Universitatea Montemorelos, din Mexic. Am fost binecuvântați de prezența a 5 profesori: Dr. Victor Korniejczuk, D-ra Raquel Korniejczuk, Dr. Ramon Meza, Dr. Jaime Rodriguez, D-ra Ruth Hernandez.

La sfârșitul celor 6 săptămâni de cursuri, putem afirma că ne simțim onorați să Îl putem sluji pe Dumnezeu în lucrarea de educație. Ne bucurăm că am descoperit mai mult din frumusețea acestei lucrări și

câteva din secretele care fac din lucrarea aceasta ceea ce Dumnezeu a vrut ca ea să fie. Viziunea biblică a profesorilor noștri asupra educației și principiile biblice prezentate ne-au determinat să ne luăm angajamentul de a fi profesori după modelul divin. Însă, pe lângă relevanța informațiilor oferite, ceea ce a avut o pondere și mai mare în luarea acestei decizii a fost faptul că am văzut această viziune și aceste principii lucrând în viața profesorilor și a universității pe care ei o reprezintă.

Nu putem spune decât că „lucrurile cu mințile tinere este cea mai frumoasă lucrare făcută vreodată de bărbați și de femei.” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 73). Știm că e timpul ca educația să se întoarcă la ceea ce a fost și la scopul pentru care Creatorul a lăsat-o și vrem ca, prin ceea ce vom fi și ce vom face, să ne întoarcem la Modelul divin.

(Raluca Ștefan / AARC)

Povestea gardului

Un om, care era foarte mândru de moralitatea lui și care se aștepta să fie mântuit datorită ei, obișnuia să spună: „Făcând o medie, stau destul de bine cu faptele bune. Mă mai mănii și mai injur, dar sunt foarte sincer. Mai lucrez câteodată în Sabat, atunci când sunt peste măsură de ocupat, dar îi ajut pe săraci și nu m-am îmbătat niciodată, de când sunt eu”.

Omul acesta a angajat un scoțian priceput, să-i ridice un gard în jurul terenului pe care îl avea. I-a dat îndrumări cât se poate de clare. Seara, când scoțianul a venit de la lucru, omul nostru l-a întrebat:

– Ei, Jock, ai terminat gardul? Este bine strâns și solid?

– N-aș putea spune chiar că este bine strâns și solid, a răspuns Jock, dar, oricum, este un gard destul de bun. Dacă unele părți sunt mai slabe, altele sunt foarte rezistente. Nu sunt sigur, s-ar putea să fi uitat, pe ici pe colo, câte o deschizătură în gard, cam de un metru lărgime, dar am compensat apoi, dublând numărul de scânduri de fiecare parte a spărturii. Aș îndrăzni să spun că, făcând o medie, vitelor o să li se pară un gard destul de bun și o să le placă, deși n-aș putea zice că este desăvârșit în orice privință.

– Cum? a strigat omul, neînțelegând tâlcul celor auzite. Îmi spui că mi-ai ridicat în jurul terenului un gard care are locuri slabe și găuri? Păi ai fi putut, la fel de bine, să nu mai faci niciun gard. Dacă există chiar și o singură deschizătură sau un loc unde se poate face o spărtură, vitele le vor găsi în mod sigur și vor trece pe acolo, ieșind din împrejurime. Nu știi, omule, că un gard, dacă nu este perfect, nu este bun de nimic, nu are nicio valoare?

– Și eu tot așa gândeam până acum, răspunse sec scoțianul. Dar te-am auzit vorbind atât de mult despre situația bună în medie, în care te afli înaintea Domnului, încât am început să cred că am putea încerca același lucru și cu vitele. Dacă pentru ele nu este suficient un gard bun în medie, luat în mare, mă tem că nici pentru tine nu va fi suficient un caracter bun în medie, în ziua judecării. Când eram marinăr pe un vas și o furtună era gata să ne izbească de stânci, căpitanul a strigat:

– Aruncă ancora!

Dar marinarul care era acolo a răspuns:

– Lanțul are o za ruptă!

Oare, auzind aceasta, căpitanul a spus: „N-are nimic, este doar o za. Restul lanțului este bun. Nouăzeci și nouă dintre cele o sută de zale sunt rezistente, nu este decât una slabă. În medie, este bun. Nu lipsește decât unu la sută ca să fie perfect. Cu siguranță că ancora va ține seama de faptul că are un lanț atât de excelent și nu se va desprinde din el”? Nu, nicidecum. El a strigat: „Aduceți alt lanț!” Știa că un lanț cu o za ruptă sau slăbită nici nu putea fi considerat lanț. Nu valora nimic. Ar fi putut, la fel de bine, să arunce ancora peste bord, nelegată deloc.

La fel stau lucrurile și cu ancora sufletului. Dacă există în lanțul de legătură chiar și o singură verigă slabă, chiar și un singur defect, nu este sigur să ne încredem în el. Ar fi mai bine să renunțăm de tot la el și să facem rost de unul nou, despre care știm că este perfect.” ■

Povestire culeasă de Ellen White

Traducere: Gianina Floricel

HOTĂRÂȚI, SPRE CANAAN!

*Vă ajunge de când ocoliți muntele acesta.
(Deut. 2,3)*

TEODOR HUȚANU

Muntele Seir din țara lui Edom nu era pentru peregrinii evrei un punct turistic irezistibil, care să umbrească atracția Țării Făgăduinței. Și totuși, poporul ales bătea pasul pe loc.

Jurnalul de călătorie pentru acele zile nu amintește de ceva plăcut: „întunericul rătăcirilor prin pustie”.¹ Un lucru este clar: „N-a fost voia lui Dumnezeu ca Israel să rătăcească patruzeci de ani în pustie.”² Motivele aparțineu poporului: „necredință, cârtire și răzvrătire”.³

Această istorie a rotirii în pustie ne vizează în mod direct. Pana inspirată afirmă: „La fel n-a fost voia lui Dumnezeu ca venirea Domnului Hristos să fie amânată atâta vreme...”⁴ Motivele care ne țin pe loc nu reprezintă o noutate: „spirit lumesec, neconsacrare, neînțelegeri”⁵ sau pentru că am refuzat să facem lucrarea pe care El ne-a dat-o...⁶

Este dezolant faptul că poporul chemat să poarte în lume lumina adevărului „este pierdut în întunericul deșertului, timp de aproape patruzeci de ani.”⁷ Pentru Israelul spiritual de astăzi, reluarea aceluiasi traseu este incompatibilă cu mandatul proclamării Evangheliei veșnice prin mijlocul cerului. Precizarea care urmează aduce atât speranță, cât și responsabilitate: „Peregrinarea prin pustie... trebuia să slujească la disciplinarea generației ce avea să vină, pregătind-o pentru intrarea în Țara Făgăduinței.”⁸

De ce ne învățăm pe loc?

Asemenea copiilor lui Israel, cărăm cu noi o cantitate considerabilă din cultura Egiptului, pe drumul spre Canaanul ceresc. Amestecând obiceiul „înconjoară muntele” cu făgăduința țării promise, vom obține mereu același rezultat: confuzie și indecizie, apatie, rezultate nesatisfăcătoare și frustrare.

Suntem condamnați să înconjurăm același munte, atâta timp cât ne lăsăm dominați de spiritul vremii și de tradițiile îndrăgite. Cei obișnuiți să „înconjoare muntele” continuă să se învârtă în cerc, chiar și la șes. Motivul nu este terenul. Viața de credință nu este dependentă de munții pe care îi întâlnim în cale, pentru că în acest caz este lipsită de direcție și obosește credinciosul cu înconjurarea diversilor munți.

Acum, la început de an misionar, este necesar să știm în ce direcție mergem, ca individ, ca familie și ca biserică. Unele strategii de lucru au succes, altele nu, însă tendința perma-

nentă este de a reveni la modul obișnuit „de lucrare”, ajungând în cele din urmă în locul de unde am plecat. Putem vorbi frumos despre noi înșine, însă nu termenii prin care ne descriem biserica au cea mai mare importanță, ci modul cum funcționează și ce realizează aceasta.

Putem rupe forța trecutului, care ne învârtă în cerc, numai prin trăirea unei pocăințe care să ne apropie de Dumnezeu. Soluția pentru Israelul rătăcitor nu a fost aceea de a învăța cum să înconjoare mai bine muntele. Răspunsul a fost acela de a urma *Shekinah* prezenței lui Dumnezeu, care i-a direcționat spre destinație.

În mijlocul celor mai teribile și copleșitoare evenimente, Dumnezeu arată spre viitor: „Căci în zilele voastre voi face o lucrare pe care n-ați crede-o, dacă v-ar povesti-o cineva!”⁹ Este o profeție despre un timp viitor, cu un seceriș incredibil. Dorința nemântuitorilor din multe popoare este de a aparține poporului lui Dumnezeu. Motivul acestei dorințe este prezența lui Dumnezeu între noi.

În viziune, sora White vede o mare reînviore, având loc în biserică, la timpul sfârșitului: „În biserică era o reînviore a spiritului misionar. Se manifesta o dorință arzătoare de a învăța cum se lucrează pentru Domnul. Mici grupe se adunau pentru rugăciune și studiul Bibliei. Toți înaintau în acțiune armonioasă. Credincioșii mergeau în locurile unde oamenii nu aveau posibilitatea să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și adunau copii pentru Școala de Sabat. Se depuneau eforturi pentru a ajuta familiile izolate. Se făceau planuri cu aceste familii în vederea întâlnirii cu alte familii, pentru studiul Bibliei. Astfel calea era deschisă ca lumina să strălucească cu putere din Cuvântul lui Dumnezeu.”¹⁰

Cine simte și crede că ne ajunge de când ocolim lumea aceasta, să-și îndrepte pașii după lumina curată și victorioasă a profeției. Pentru reușită, este bine să privim doar Lumina! ■

¹ Hristos, *Lumina lumii*, p. 421

² *Tragedia veacurilor*, p. 458

³ *Evanghelizare*, p. 696, engl.

⁴ *Tragedia veacurilor*, 458

⁵ *Evanghelizare*, p. 696, engl.

⁶ *Tragedia veacurilor*, p. 458

⁷ *Patriarhi și profeți*, p. 406

⁸ *Idem*, p. 407

⁹ Habacuc 1,5

¹⁰ E. White, *A Call to All Our People*, The Indiana Reporter, 25 feb. 1903

*Teodor Huțanu,
președinte,
Uniunea Română*

Degeaba știi să citești,
dacă n-ai citit
niciodată Biblia!

www.solascriptura.ro
Program de citire a Bibliei